

DE STER

Mei 1982
82ste jaargang
Nummer 5

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Gordon B. Hinckley.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles Didier, George P. Lee, F. Enzio Busche.

Redactie kerkelijke tijdschriften: Larry Hiller, hoofdredacteur; Carol Moses, redactrice; Heidi Hofeltz, redactrice; Roger Gylling, redacteur.

Redactie De Ster: Henri J. A. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Ve2taalbureau, Parkstraat 38, NL-3581 PL Utrecht.

Nieuwsredacteur: George Ph. M. Kraanen, Spoorlaan 15, NL-3721 PA Bilthoven.

INHOUDSOPGAVE

De macht van het voorbeeld. <i>N. Eldon Tanner</i>	1
Verbittering afwijzen. <i>Jeffrey Butler</i>	5
Broeders, hebt uw vrouw lief. <i>James E. Faust</i>	8
Bestendigheid te midden van verandering. <i>N. Eldon Tanner</i>	12
Gelukkige ouders, gelukkige kinderen. <i>Ed en Ann Lauritsen</i>	19
Martha's overwinning. <i>Paul W. Robinson</i>	24
Alcoholisme, hoop op begrip en genezing. <i>James R. Goodrich</i>	30
Goede bedoelingen zijn niet genoeg. <i>Rex C. Reeve</i>	38
Liefelijke harmonie. <i>Kathleen Lubeck</i>	41

KINDERSTER

De bijenwagen. <i>Eileen C. Black</i>	1
Een bezoek in de dierentuin	4
Heber J. Grant 1865-1945. <i>Howard Boughner</i>	6

Omslagillustratie: Jerry Thompson

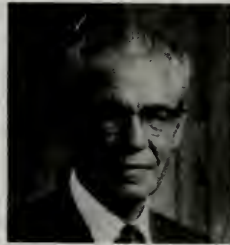
Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266 041 434,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
Bf. 330 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00.

© 1982 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

DE MACHT VAN HET VOORBEELD

President N. Eldon Tanner
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Het is mij de laatste tijd opgevallen, zoals het mij vroeger ook al dikwijls opgevallen is, dat wanneer er over een heilige der laatste dagen gesproken wordt in een nieuwsbericht, of het een benoeming is tot een hoge positie in de regering of een geval van wetsovertreding, er gewoonlijk bij vermeld wordt dat het om een „mormoon” gaat. Bij andere kerkgenootschappen gebeurt dit maar zelden. Ik beschouw dat als een compliment omdat het een bewijs is dat de wereld hoe langer hoe meer gaat beseffen waar wij voor staan en meer van ons verwacht.

Het voorbeeld dat wij de wereld geven zal in hoge mate bepalen of wij vrienden zullen maken of vijanden. Het is van het allergrootste belang dat wij allen volgen

de normen van de kerk leven, ons daarbij houdende aan de voorschriften van het evangelie en aan de geboden van onze Heer en Heiland Jezus Christus, die zo duidelijk voor ons uiteengezet zijn.

De ontroerende verhalen over wat er bereikt kan worden door de macht van het goede voorbeeld maken altijd veel indruk. Onlangs las ik een verhaal dat ik aan u door wil geven. Een niet-lid vertelt dat hij ongeveer tien jaar geleden assistent-bedrijfsleider was van een groot warenhuis dat geregeld een aantal schoolieren van 16 tot 18 jaar in dienst had voor allerlei werkzaamheden die 's avonds moesten gebeuren. Hij vertelde: „Ik weet niet meer hoe het kwam dat ik het eerste mormoonse meisje in dienst

nam. Zij was ongeveer 16 of 17 jaar en ik herinner mij haar naam niet eens meer. Maar haar voorbeeld zal ik nooit vergeten. Zij was buitengewoon eerlijk en betrouwbaar en zag er altijd schoon en netjes uit. En hiermee beschrijf ik haar nog niet eens zoals zij werkelijk was. Vergeleken met de andere jongelui was zij werkelijk opvallend.”

Al spoedig nam hij een van haar vriendinnen in dienst en ontdekte dat ook zij een voorbeeldige werkneemster was. Beide meisjes waren vriendelijk en hulpvaardig tegenover hun collega's en de klanten.

Het voorbeeld dat wij de wereld geven zal bepalen of wij vrienden of vijanden zullen maken.

„Al heel gauw probeerde ik zoveel mogelijk van hun mormoonse vrienden en vriendinnen in dienst te nemen. Individueel en als groep zijn zij de beste mensen geweest die ooit voor mij gewerkt hebben,” zei hij. „Geen enkele keer is het voorgekomen dat een van hen mij heeft teleurgesteld of onbetrouwbaar bleek te zijn. Zij waren de fijnste werknemers en medewerkers die iemand zich maar wensen kon.”

Op een avond had hij trek in een pizza, maar omdat hij de winkel niet kon verlaten ging een van de mormoonse meisjes deze voor hem halen. Toen zij terugkwam bleek dat zij een klein ongelukje had gehad. Hij bood haar aan de schade aan haar auto te betalen omdat

het gebeurd was terwijl zij een boodschap voor hem deed, maar zij weigerde, en zei dat zij er zelf verantwoordelijk voor was. Hij zei: „Ik geloof niet dat veel jongelui van haar leeftijd zoveel karakter zouden hebben getoond en ik ben het nooit vergeten.”

Deze man heeft nu door middel van zijn zoon de zendelingen van de kerk ontmoet. Hij heeft enkele van de lessen gehad en een paar vergaderingen bijgewoond. „Ik heb gemerkt dat datgene wat ik tien jaar geleden zo bewonderde in die mormoonse meisjes ook te vinden is onder de mormoonse volwassenen die ik ontmoet heb,” zei hij. „Ik ben het eens met de nadruk die zij leggen op het gezin en het komt mij voor dat zij de gelukkigste mensen zijn die ik ooit ontmoet heb.”

Zou het niet prettig zijn als wij allen zulk een indruk konden maken op degenen waarmee wij in contact komen!

Een ander onlangs verschenen artikel over een bekering droeg deze kop: „Voorbeeld een onontbeerlijke factor bij bekering”. Wij horen dikwijls verhalen over bekeringen door het voorbeeld van sommige van onze leden, maar stel u eens voor wat er zou gebeuren als wij allen zo leefden dat wij anderen door ons voorbeeld beïnvloedden.

Het is een voorrecht om het evangelie van Jezus Christus te hebben en te begrijpen wat het voor ons kan doen bij onze voorbereiding om voor altijd in de tegenwoordigheid van God te leven. De wereld begrijpt de betekenis van het eeuwige leven niet; bijgevolg hebben wij de kans en de verantwoordelijkheid om alle naties dit heerlijke beginsel te leren.

Een kind dat opgroeit in een gezin waarvan de ouders een getuigenis van het evangelie hebben en ernaar leven, is rijk gezegend. Zulke ouders begrijpen de

verantwoordelijkheid die zij hebben om hun kinderen te leren die dingen te doen die hun blijvende vreugde, succes en geluk zullen brengen en hun zullen helpen zich voor te bereiden op de onsterfelijkheid en het eeuwige leven. De Heer heeft gezegd:

„En verder, voor zoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion, die georganiseerd zijn, ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders. . .

En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen.” (Leer en Verbonden 68:25, 28.)

Er is ons geen grotere verantwoordelijkheid, voorrecht of zegening geschonken dan de mogelijkheid om waardige ouders te zijn. Sinds ik volwassen ben, ben ik mijn Hemelse Vader ten zeerste dankbaar geweest dat ik uit eerbare ouders geboren ben, die mij leerden dat ik een geestelijk kind van God was, zoals ik hun sterfelijk kind was en dat zowel God als zijzelf verwachtten dat ik mij Hem en hen waardig zou tonen. Door hun streven altijd te leven volgens de beginselen van het evangelie, waren zij mij tot voorbeeld. Zij waren eerlijk, eerbaar en in ieder opzicht rechtschapen en verwachtten van mij dat ik het ook zou zijn. Ik wist dat zij wisten dat het evangelie waar was en dat zij het verlangen hadden en vastbesloten waren de geboden van God na te leven en te gehoorzamen.

Zij verwachtten nooit iets van mij waartoe zij zelf niet bereid waren. Zij verwachtten wel van mij dat ik altijd het goede zou

doen, dat ik altijd oprecht voor de Heer zou wandelen, dat ik zo zou leven dat mijn vrienden en kennissen mij zouden vertrouwen, dat ik zedelijk rein zou blijven, de sabbat zou heiligen, het woord van wijsheid stipt zou naleven, mijn tiend en offeranden zou betalen, en regelmatig zou bidden, in de wetenschap dat mijn Vader in de hemel er zou zijn om mijn gebeden te horen en te verhoren en om mij te sterken en te leiden als ik het nodig had. Ik heb altijd geweten dat ik erop kon vertrouwen dat zij het goede zouden doen en dat zij mij en hun naasten op rechtvaardige wijze zouden behandelen. Welk een voorrecht is het voor een kind om zulke ouders te hebben, waar hij met ieder probleem naar toe kan gaan.

Mijn vader, die ook mijn bisschop en mijn beste vriend was tijdens mijn Aäronische-priesterschapjaren, leerde mij mijn priesterschap te eren. Hij legde de nadruk op de belangrijkheid van het priesterschap en op het bezitten van het gezag om in de naam van Jezus Christus te handelen, het enige volmaakte voorbeeld dat wij dienen te volgen. Als wij kunnen leren zijn grote liefde voor ons te voelen en altijd bedenken dat Hij gestorven is om ons van onze zonden te verlossen, zullen wij altijd willen leven op de manier die Hij onderwezen heeft.

Of wij op ons werk zijn, aan het spelen, op school of onze geestelijke behoeften verzorgen, ons goede voorbeeld zal altijd de mensen in onze omgeving beïnvloeden. Wij mogen ons nooit schamen voor het evangelie van Christus of voor ons lidmaatschap van zijn kerk. Wij behoren onbevreesd de waarheid te verdedigen en de vervolgingen te verdragen die wij soms moeten ondergaan. Ook hierin kunnen wij een voorbeeld zijn.

Laten wij de woorden van de Heiland

indachtig zijn: „Zalig de vervolgd en der gerechtigheid wil, want hunner is het Koninkrijk der hemelen.

Zalig zijt gij, wanneer men u smaadt en vervolgt en ligende allerlei kwaad van u spreekt om Mijnentwil. Verblijdt u en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen; want alzo hebben zij de profeten vóór u vervolgd.” (Matteüs 5:10–12.) Wij worden heden ten dage geconfronteerd met nieuwe bedreigingen, nieuwe uitdagingen, nieuwe communicatiemethodes, en grotere kansen dan ooit tevoren om een baken te zijn op een heuvel. Laten wij ook de vermaning van de Heiland in de bergrede indachtig zijn: „Gij zijt het licht der wereld. Een stad, die op een berg ligt, kan niet verborgen blijven. Ook steekt men geen lamp aan en zet haar onder de korenmaat, maar op de standaard, en zij schijnt voor allen, die in het huis zijn. Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken.” (Matteüs 5:14–16.)

Een jongen liep eens door een dichte Londense mist met een aangestoken lantaarn in zijn hand.

„Als je mij terugbrengt naar mijn hotel,” zei een stem vanuit de mist, ”krijg je een shilling van mij.”

„Goed, mijnheer.”

De jongen ging op pad door de mist terwijl hij zijn lantaarn hooghield en kwam al gauw bij het hotel aan. Toen hij stilstond, kwam er niet één man naar voren met een shilling, maar vier. De andere drie hadden het licht gezien en hadden het zonder te vragen gevolgd. En zo gaat het met iedereen die de weg wijst naar waarheid en licht.

Mogen wij door ons voorbeeld een licht zijn in een duistere wereld. □

Aanwijzingen voor huisonderwijzers

1. Vertel hoe u zelf eens de macht van het voorbeeld meegemaakt heeft. Vraag de leden van het gezin ook voorbeelden hiervan te geven.
 2. Staan er in dit artikel misschien teksten of andere citaten die de gezinsleden kunnen voorlezen, of zijn er andere teksten die u met hen wilt doorlezen?
 3. Bespreek de mogelijkheden die de leden van het gezin hebben om een voorbeeld voor anderen te zijn. Waarom is een voorbeeld zo'n krachtige manier om anderen iets te leren?
 4. Bespreek het verschil tussen een voorbeeld van rechtschapenheid en eigengerechtigheid. Waarom is het belangrijk dat onze gedachten en innerlijke houding overeenkomen met onze daden?
 5. Zou deze bespreking beter tot zijn recht komen als u voor uw bezoek een gesprek hebt met het gezinshoofd? Heeft u een boodschap voor het gezinshoofd van de quorumleider of de bisschop met betrekking tot de macht van het voorbeeld?
-

De manier waarop een mens de beproevingen in zijn leven verdraagt toont wat voor iemand hij is. Zullen zij hem zijn geloof in zichzelf, in zijn medemens en in God doen verliezen? Of zal hij zich zelfs boven tragische gebeurtenissen

kunnen verheffen, en de rest van ons een kijkje geven op de moed die de mens eigen is?

Mijn naaste buurman heeft afgerekend met een tragische gebeurtenis onder omstandigheden die zo pijnlijk waren als

VERBITTERING AFWIJZEN

Jeffrey Butler

men zich maar kan voorstellen, en ik zou zijn voorbeeld door willen geven aan anderen.

Kiesheidshalve zal ik hem broeder Brown noemen. Hij werd dertig jaar geleden in Minnesota bekeerd door het voorbeeld van een mormoonse onderwijzeres, wier levensvreugde, fijngevoeligheid, en latere vermogen om hem onvoorwaardelijk lief te hebben, hem voorbereidde op de doop. Zij trouwden en kregen drie dochters en een zoon. Toen stierf zuster Browns vader en haar moeder kwam bij hem inwonen.

Op een bitter koude winterdag kwam broeder Brown thuis van zijn werk en kondigde aan dat het gezin naar een warmer klimaat ging verhuizen. Hij vloog naar Hawaï, vond er een baan en liet zijn gezin overkomen.

Broeder Browns geloofsbeproeving begon op 17 maart 1980. Zijn vrouw, oudste dochter en schoonmoeder kwamen om door een frontale botsing van hun auto met een vrachtwagen. De vijftwintigjarige bestuurder van de vrachtwagen had gedronken en was alvast op de verkeerde kant van de weg gaan rijden omdat hij linksaf wilde slaan, hoewel de afslag nog een halve kilometer verder was. Hij was niet gewond.

Broeder Brown werd telefonisch door de politie op de hoogte gebracht van het ongeluk. Huilend en biddend om kracht liep hij de straat op, zag twee leden die voorbijreden en hield ze aan. Hij vertelde ze over het ongeluk en vroeg hun hem een speciale zegen te geven om hem in staat te stellen het verlies aan te kunnen. Die zegen was voor hem een rechtstreekse en krachtige verzekering dat de Heer hem liefhad en hem zou helpen de slag te dragen.

Broeder Brown begon bijna onmiddellijk te bewijzen dat die belofte vervuld zou worden. Bij de begrafenis besloot hij zelf te spreken, waarbij hij probeerde ons te helpen het verlies te aanvaarden en aan te kunnen en ons toonde hoe dit te doen door zijn voorbeeld. Ik werd haast overmand door zijn verlangen om onze pijn te verzachten, terwijl hij het meeste leed van ons allen.

De laatste spreker ging in dezelfde geest als broeder Browns toespraak verder en verzocht alle aanwezigen, en vooral het zwaarbeproeft gezin om tegen alle kwade gevoelens jegens de ongelukkige bestuurder van de andere auto te vechten. Twee dagen later werd mijn buurman geconfronteerd met de aangrijpende taak om de bezittingen van de overledenen uit de totaal vernielde wagen te halen. Het was een hartverscheurende ervaring om

de verschrikkelijke vernieling te zien die gevoerd had tot de dood van zijn lieve vrouw, dochter en schoonmoeder en daarna het verslag op te moeten maken voor de verzekeringsmaatschappij. Hij herleefde nog eens de ziele smart die hij ondergaan had en die hij gehoopt had achter zich te kunnen laten, en werd er bijna door verpletterd.

Die avond, in zijn verdriet, ontdekte hij dat hij bezig was kwaad te worden op de bestuurder van de vrachtwagen. Hij bad. De negatieve gevoelens waren er nog steeds. Daar hij zich niet wilde overgeven aan die gevoelens, stapte hij in zijn auto, reed naar het huis van de jongeman, ging zitten en zei gewoon: „Ik heb gebeden voor jou - en voor mij - in een poging om de haatgevoelens die aan mij beginnen te knagen te overwinnen.” De bestuurder van de wagen zag er een beetje geschrokken en slecht op zijn gemak uit, maar zei niets terwijl mijn buurman met hem sprak. Toen broeder Brown hem vroeg of zij samen konden bidden, knikte hij onwillig en knielde neer. Broeder Brown sprak de diepste gevoelens van zijn hart uit in dat gebed, dat onderbroken werd door zijn strijd om zijn verdriet de baas te blijven. Hij vroeg de Heer hen beiden te helpen deze gedeelde smart te dragen. De andere man bleef zwijgen.

Toen zij opstonden bemerkte mijn buurman dat het gezicht van de jongeman bleek en gespannen was maar geheel uitdrukingsloos. Broeder Brown ging naar hem toe, sloeg zijn beide armen om hem heen en zei zacht, terwijl de opluchting dat hij weer vrede herwonnen had in zijn stem doorklonk: „Ik houd van je. Ik vergeef je. Het komt allemaal wel goed, maar ik zal je niet loslaten voordat je wat van die opgekropte gevoelens hebt kunnen uiten.” De jongeman stond daar

zwijgend maar zijn gezicht vertrok en plotseling begon hij hartstochtelijk te snikken. In de armen van broeder Brown huilde hij zijn verdriet uit. Zijn vrouw voegde zich bij hun en vertelde mijn buurman: „Mijn man is zo verslagen door schuldgevoelens dat dit de eerste keer is sinds het ongeluk dat hij in staat is zich uit te drukken.”

Broeder Browns geloofsbeproeving is natuurlijk nog niet voorbij. Hij heeft nog vele jaren te leven zonder zijn lieve vrouw en dochter. Iedere dag opnieuw moet hij het hoofd bieden aan zijn verlies. Maar deze daad van naastenliefde heeft hem geholpen zijn leven weer op te bouwen. En degenen die hem kennen hebben enigszins geleerd wat het betekent „de maat van de wasdom der volheid van Christus” te bereiken. (Efeziërs 4:13.) □

BROEDERS, HEBT UW VROUW LIEF

Ouderling James E. Faust

De laatste tijd heb ik ernstig nagedacht over de rol die mijn vrouw speelt in mijn leven. Deze gedachten werden op gang gebracht door ouderling Boyd K. Packer van het Quorum der Twaalf Apostelen die mij had gevraagd: „Wat zou je geweest zijn zonder je vrouw?” Ik had direct „niet veel” kunnen antwoorden, maar dat wist hij al.

Zijn vraag drong diep tot mij door en de daaropvolgende vierentwintig uur bracht ik door met mij voor te stellen wat ik geweest zou zijn zonder de liefhebbende, zachtmoedige steun en de discipline van mijn vrouw. Zelfs maar het nadenken over wat mijn leven geweest zou zijn *zonder haar* ontstelde mij enigszins.

Maar nu het antwoord op ouderling Packers vraag. Ik zou eerlijk moeten bekennen dat ik zonder mijn vrouw min of meer een mislukking geworden zou zijn. Ik verbeeld mij niet dat ik een deskundige ben op huwelijksgebied; ik ben maar één keer getrouwd, maar dank zij mijn goede vrouw werd het een succes. Ik zou niet willen beweren dat mijn huwelijk beter is dan dat van ieder ander, maar ik beweer wel dat ik getrouwd ben met een geweldige levensgezellin.

Eén van de grote zegeningen van een goede vrouw te hebben is dat zij de bron van de meest fundamentele van alle

menselijke behoeften kan zijn - liefde. De grootste onvoorwaardelijke liefde die ik in mijn leven heb ontvangen is van de goede vrouwen in mijn familie geweest: mijn vrouw, mijn moeder, mijn schoonmoeder, mijn grootmoeders, mijn dochters, en mijn lieve kleindochtertjes.

De meest schragende invloed in mijn volwassen jaren is de standvastige, onvoorwaardelijke, onbepaalde liefde geweest die ik voor mijn vrouw heb gekoesterd. De heilige band met mijn levensgezellin is de grootste zegen van mijn leven

James E. Faust

„Zonder mijn vrouw zou ik min of meer een mislukking geworden zijn.”

geweest. Ik kan mij gewoon niet voorstellen wat mijn leven geweest zou zijn zonder die zegen.

Wat president Marion G. Romney zei enkele dagen nadat zijn vrouw, zuster Ida Romney, stierf in 1979, ontroert mij nog steeds. Sprekende in een vergadering van het Quorum der Twaalf in de tempel zei hij: „Toen Ida stierf, was het alsof er iets binnenin mij wegviel. De behoudende kracht was weg.” Aan het graf zei hij tegen mij: „Wees goed voor je vrouw. Neem haar met je mee waar je ook heen gaat als het enigszins kan. De tijd zal komen dat je niet meer tezamen zult kunnen zijn.”

Ik ben vele van de broeders eeuwig dankbaar voor het voorbeeld dat zij mij gegeven hebben door vriendelijk en attent te zijn tegenover hun vrouw. Ik herinner mij heel goed het voorbeeld van wijlen ouderling S. Dilworth Young van de Eerste Raad der Zeventig toen ik een ringpresident was. Zijn eerste vrouw was toen invalide tengevolge van een ernstige beroerte. Zij bleef vele jaren lang hulpbehoevend tot haar dood in 1964. Broeder Young getrooste zich de extra inspanning om haar aan te kleden, te voeden en te verzorgen. In mijn hele leven heb ik geen beter voorbeeld van tederheid en liefhebbende zorg gezien dan dat van broeder Young voor zijn vrouw Gladys. Eens zei hij tegen mij: „Het was het ergste in de wereld dat Gladys had kunnen overkomen en het beste voor mij. Het heeft mij fatsoenlijk gemaakt. Ik heb erdoor geleerd wat liefde werkelijk behoort te zijn.”

De meeste mannen maken zich zorgen over hun werk en zij besteden er veel tijd en inspanning aan om daar een succes van te maken. Maar door het voorbeeld van zulke liefhebbende en zorgzame echtgenoten als broeder Young, heb ik

Boyd K. Packer

„Wat zou je geweest zijn zonder je vrouw?”

geleerd dat om een succes te maken van ons werk, wij eerst als echtgenoot en vader in ons gezin een succes moeten zijn.

En toch geven wij maar al te dikwijls meer tijd en aandacht aan onze medewerkers buitenshuis dan aan degenen die ons thuis dierbaar zijn. Ik ben gaan beseffen dat het werk dat mijn vrouw thuis deed belangrijker voor mij was dan welk werk dat ik ook buitenshuis deed.

Ik ben ook gaan beseffen hoezeer onze vrouw voortdurend onze liefde, waardering, gezelschap en erkenning nodig heeft. Als wij aan deze behoeften voldoen zullen wij een eervolle, waardige en gerespecteerde plaats in ons gezin krijgen. Wij zullen een onbegrensde ondersteunende liefde ontvangen die ons ertoe aan zal zetten het beste wat er diep binnenin ons is naar buiten te brengen. Wij moeten onszelf als echtgenoten eraan herinneren dat onze vrouw met de goddelijke gaven van intuïtie, geloof en liefde gezegend is. Zij genieten de zegeningen van het priesterschap, ook al bekleden zij

Marion G. Romney

„Wees goed voor je vrouw.
De tijd zal komen dat je niet
meer tezamen zult
kunnen zijn.”

geen enkele macht in het priesterschap. Zij kunnen deze zegeningen tot ons grote voordeel aanwenden door met zachte hand discipline in ons leven te brengen. Zij kunnen ons dichter houden bij wat wij behoren te zijn in onze heilige roeping. Hun liefdevolle discipline is een deel van het polijsten van ons leven, het afronden van de ruwe kanten van ons karakter.

President N. Eldon Tanners dochter, Isabel, zei dit over haar vader: „Toen moeder met papa trouwde was hij maar een boerenjongen.” Maar zij vertelt verder dat als zuster Tanner hem vol liefde iets aanraadde, hij heel gewoon zei: „Als jij denkt dat ik dat moet doen, zal ik het ook doen.” Door naar zijn goede vrouw en naar de Heer te luisteren is president Tanner een zeer groot man geworden. Het is gewoon een feit dat weinigen onder ons zo goed zouden functioneren als wij nu doen zonder de steun van onze liefvallige en liefhebbende echtgenote.

Misschien komt het maar al te vaak voor dat wij nalaten onze waardering uit te spreken; wij nemen alles wat zij doen als vanzelfsprekend aan. Maar hoe kan ik verwachten dat de Heer mij eert en blij is met mijn dienstbetoon als ik mijn eigen vrouw niet eer en liefheb?

Het is een onrechtvaardige uitoefening van het priesterlijk gezag als een man de zegeningen die door zijn priesterschap naar zijn vrouw en gezin zouden moeten toevloeien, tegenhoudt of beperkt. De zegeningen van het priesterschap zijn er niet alleen voor de mannen of de echtgenoot, maar bereiken pas hun hoogtepunt als de man én de vrouw in het eeuwige huwelijk deze grote zegeningen delen en doorgeven aan hun gezin. Deze zegeningen zijn de sleutels tot het eeuwige leven, tot zaligheid en verhoging door gehoorzaamheid.

Wij moeten streven naar meer geestelijkheid in onze verhouding tot onze vrouw en ons gezin. De Heer letterlijk tot onze compagnon maken zal voeren tot een grotere mate van vrede, geluk, eenheid en tevredenheid.

Ik weet dat het evangelie waar is, en ik weet dat een belangrijk deel van dat evangelie de manier is waarop ik mijn vrouw van uur tot uur en van dag tot dag behandel. Ik geloof dat geen van ons in het volle bezit van al zijn vermogens zal komen zonder een eeuwige levensgezellin. Ik veronderstel dat wat van belang zal zijn bij het laatste oordeel is wat voor mens wij geweest zijn, wat voor echtgenoot, wat voor vader, en wat voor gezin wij grootgebracht hebben.

Broeders, het is nodig dat wij het gebod der Heren: „Gij zult uw vrouw met geheel uw hart liefhebben, en gij zult haar aankleven en geen ander,” naleven. (Leer en Verbonden 42:22.) □

Laten wij er eens over praten

Nadat u „Broeders, hebt uw vrouw lief” hebt gelezen kunt u misschien enkele van de volgende vragen bespreken tijdens een gezamenlijk studie-uurtje van man en vrouw:

1. Hoe belangrijk is het voor u om liefde, vertrouwen, waardering en steun van uw man of vrouw te ontvangen? Op welke wijze geeft u deze dingen zelf aan de ander?

2. In het artikel staat dat wij „eerst als echtgenoot en vader in ons gezin een succes moeten zijn om een succes te maken van ons werk”. Waarom is het belangrijk om deze prioriteit te stellen?

3. „De Heer tot onze compagnon maken,” staat er in het artikel, „zal voeren tot een grotere mate van vrede, geluk, eenheid en tevredenheid.” Hoe kunnen een man en een vrouw de Heer tot compagnon in hun huwelijk maken?

4. Maak beiden een lijst van de dingen die u in de ander waardeert. Bespreek wat u opgeschreven hebt.

BESTENDIGHEID TE MIDDEN VAN VERANDERING*

President N. Eldon Tanner

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Tijdens de Tweede Wereldoorlog schreef ouderling Albert E. Bowen, lid van de Raad der Twaalf, een boek samengesteld uit een reeks radiotoespraken, dat hij *Constancy amid Change* (Bestendigheid te midden van verandering) noemde (Salt Lake City: Deseret News Press, 1944). De boodschappen van deze toespraken waren uitermate toepasselijk voor de tijd waarin zij gehouden werden. Wij hadden een wereld vol conflicten en overal op aarde hadden mensen behoefte aan een boodschap van zekerheid en stabiliteit. Er schijnen veel overeenkomsten te zijn tussen het huidige tijdperk en die roerige oorlogsjaren.

* Deze raad, die door president Tanner op de welzijnszorgvergadering van de algemene conferentie van oktober 1979 werd gegeven, werd op verzoek van de algemene autoriteiten opnieuw gepubliceerd.

Wij worden vandaag de dag geconfronteerd met vele verbijsterende problemen. Naast belangrijke politieke problemen op internationaal niveau, maken we ook een van de moeilijkste economische perioden mee die we in vele tientallen jaren 't hoofd hebben moeten bieden - het probleem van inflatie en het persoonlijk financieel beleid.

Ik wil graag de titel van ouderling Bowens boek lenen en u laten delen in een aantal van zijn eigen ervaringen en overtuigingen geput uit de zestig jaar die ik gewerkt heb. Ik heb iedere fase van de economische cyclus meegemaakt. Ik heb persoonlijke malaise gekend. Ik heb een nationale en een internationale malaise gekend, evenals perioden van recessie en inflatie. Ik heb zogenaamde oplossingen met iedere verandering in de economische cyclus zien komen en gaan. Deze ervaringen hebben mij tot dezelfde overtuiging

gevoerd als die van Robert Frost, die eens zei:

De meeste verandering die we menen te zien in het leven

Is te wijten aan waarheden die in en uit de gunst zijn.

(„The Black Cottage,” in *The Poetry of Robert Frost*, ed. Edward Connery Lathan, New York: Holt, Rinehart and Winston, 1969, blz. 58.)

Waarin ik u vandaag wil laten delen zijn mijn waarnemingen van de bestendige en fundamentele beginselen die, wanneer zij worden opgevolgd, onder *alle* economische omstandigheden tot financiële zekerheid en gemoedsrust zullen voeren.

Ten eerste wil ik een fundering leggen en een perspectief vaststellen, binnen dewelke deze economische beginselen moeten worden toegepast.

Op zekere dag zei een van mijn kleinzoons tegen mij: „Ik heb u en andere geslaagde mannen gadegeslagen en ik heb besloten succes te boeken in het leven. Ik wil een gesprek hebben met zoveel mogelijk geslaagde mensen om te bepalen wat hen deed slagen. Als u nu terugkijkt op uw ervaringen, opa, wat is dan volgens u het belangrijkste bestanddeel van succes?”

Ik vertelde hem dat de Heer ons de beste formule voor succes had gegeven die ik kende: „Maar zoekt eerst Zijn Koninkrijk en Zijn gerechtigheid en dit alles zal u bovendien geschonken worden.” (Matteüs 6:33.)

Er zijn mensen die redeneren dat sommige mannen financieel voorspoedig zijn, doch *niet* eerst het koninkrijk zoeken. Dat is waar. Maar de Heer belooft ons niet louter materiële rijkdom als wij eerst het koninkrijk zoeken. Uit mijn eigen ervaring weet ik dat dit niet het geval is. Om met de woorden van Henrik Ibsen te spreken:

„Geld kan dan wel de bolster van vele dingen zijn, maar niet de kern. Het brengt je eten, maar geen eetlust; geneesmiddelen, maar geen gezondheid; kennissen, maar geen vrienden; bedienden, maar geen trouw; vreugdevolle dagen, maar geen vrede of geluk.” (Uit *The Forbes Scrapbook of Thoughts on the Business of Life*, New York: Forbes, Inc., 1968, blz. 88.)

Stoffelijke zegeningen zijn een onderdeel van het evangelie indien zij worden verkregen op de juiste manier en voor het juiste doel. Dat doet mij denken aan een ervaring van president Hugh B. Brown. Als een jong soldaat in de Eerste Wereldoorlog bracht hij eens een bezoek aan een bejaarde vriend die in het ziekenhuis lag. Deze tachtigjarige was meerdere malen miljonair en lag op sterven. Noch de vrouw waarvan hij gescheiden was, noch wie dan ook van zijn vijf kinderen gaven genoeg om hem, om hem in het ziekenhuis te komen opzoeken. Terwijl president Brown nadacht over de dingen die zijn vriend „was kwijtgeraakt die niet voor geld te koop waren en van zijn tragische omstandigheden en de diepte van zijn ellende opmerkte,” vroeg hij zijn vriend wat hij zou veranderen in zijn leven als hij het nog eens over mocht doen.

De oude heer, die een paar dagen later overleed, zei: „Wanneer ik terugdenk aan mijn leven, dan is het belangrijkste en waardevolste bezit dat ik had kunnen hebben, maar dat ik in het proces van het vergaren van mijn miljoenen verloor, *het eenvoudige geloof dat mijn moeder had in God* en in de onsterfelijkheid van de ziel.

. . . Je vroeg mij wat het waardevolste is in het leven. Ik kan je met geen betere woorden antwoorden, dan die van de dichter”. Hij verzocht president Brown

hem een boekje uit zijn aktentas aan te reiken, waaruit hij een gedicht las getiteld „I'm an Alien" (Ik ben een vreemdeling).

*Ik ben een vreemdeling voor het geloof dat mijn moeder mij leerde.
Ik ben een vreemdeling voor de God die het geschrei van mijn moeder hoorde.*

*Ik ben een vreemdeling voor de troost die het avondgebed mij bracht.
Voor de eeuwige armen die mijn vader omvatten toen hij stierf.*

Toen de stem van de grote wereld mij kwam roepen, verliet ik alles en volgde haar.

In mijn blindheid merkte ik niet dat ik mijn hand uit de Zijne had laten glippen.

In mijn verdwazing had ik er geen idee van dat roem, net als een zeebel, hol is.

Dat de rijkdom van goud slechts schijn is, zoals ik sindsdien heb geleerd.

Ik heb een leven besteed aan het zoeken naar dingen die ik versmaadde zodra ik ze gevonden had,

Ik heb gevochten voor vele winnende zaken en mijn beloning ervoor ontvangen,

Maar ik zou het allemaal geven, roem en rijkdom en de genoegens die ermee gepaard gaan,

Als ik maar het geloof bezat dat mijn moeder maakte tot hetgeen zij was.

Dat was op zijn sterfbed het getuigenis van een man die in de kerk was geboren maar die ervan vervreemd was geraakt. Dat was de smartelijke kreet van een eenzaam man die zich alles kon permitteren wat voor geld te koop was, maar die de belangrijkste dingen van het leven had

verspeeld om de goederen van deze wereld te vergaren." (*Continuing the Quest*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1961, blz. 32-35; cursivering toegevoegd.)

In het Boek van Mormon geeft de profeet Jakob ons een belangrijke raad over dit onderwerp:

„Maar zoekt het koninkrijk Gods, voordat gij rijkdommen zoekt.

En nadat gij hoop in Christus hebt verkregen, zult gij rijkdommen verkrijgen, indien gij er naar streeft, en er naar streeft met het voornemen om goed te doen - de naakten te kleden en de hongerigen te voeden, de gevangenen te bevrijden en de zieken en lijdenden bij te staan." (Jakob 2:18-19; cursivering toegevoegd.)

De fundering en het perspectief zijn dus als volgt: „Wij moeten eerst het koninkrijk zoeken, werken en plannen maken en met wijsheid besteden, plannen maken voor de toekomst, en de rijkdom waarmee wij gezegend zijn aanwenden om dat koninkrijk te helpen opbouwen. Wanneer wij worden geleid door dit eeuwig perspectief en door het bouwen op deze vaste fundering, dan kunnen we onze dagelijkse taken en ons levenswerk, die zorgvuldig moeten worden gepland en ijverig nagestreefd, vol vertrouwen voortzetten. Het is binnen dit raamwerk dat ik vijf beginselen van economische bestendigheid uiteen wil zetten.

Bestendigheid nummer 1: Betaal een eerlijke tiend.

Ik vraag me dikwijls af of wij beseffen dat onze tiend betalen niet het overhandigen van geschenken aan de Heer en de kerk voorstelt. Tiend betalen is het kwijten van een schuld aan de Heer. De Heer is de bron van al onze zegeningen, waaronder het leven zelf.

Het betalen van tienden is een gebod, en wel een met een belofte. Wanneer wij dit gebod onderhouden wordt ons beloofd dat wij „voorspoedig (zullen) zijn in het land”. Deze voorspoed bestaat uit meer dan aardse goederen - het kan ook het genieten van een goede gezondheid en een onvermoeibaar verstand betekenen. Het omvat gezinssolidariteit en geestelijke toename. Ik hoop dat zij die op 't ogenblik geen volledige tiend betalen, zullen streven naar het geloof en de kracht om dit te gaan doen. Wanneer u deze plicht jegens uw Schepper nakomt zult u een grote, grote vreugde ondervinden, die slechts door hen die getrouw zijn aan dit gebod wordt ervaren.

Bestendigheid nummer 2: Leef van minder dan u verdient.

Ik heb ontdekt dat er geen enkele manier is om ooit *meer* te verdienen dan u uit kunt geven. Ik ben ervan overtuigd dat het niet zozeer de hoeveelheid geld is die iemand verdient die gemoedsrust schenkt, als het goed kunnen beheren ervan. Geld kan een gehoorzame dienst-knecht zijn, maar ook een harde leer-meester. Zij die hun levensstandaard zo structureren dat er wat ruimte is, beheersen hun omstandigheden. Zij die net wat meer uitgeven dan zij verdienen, worden door hun omstandigheden beheerst. Zij zijn in slavernij. President Grant heeft eens gezegd:

„Als er één ding is wat rust en tevredenheid het menselijk hart en het gezin zal schenken, dan is dat het zetten van de tering naar de nering. En als er één ding is wat afmattend en ontmoedigend is, dan is dat het hebben van schulden en verplichtingen waaraan men niet kan voldoen.” (*Gospel Standards*, Salt Lake City: *Improvement Era*, 1941, blz. 111.)

De sleutel tot het minder besteden dan wij verdienen is heel eenvoudig - hij heet discipline. Vroeg of laat in het leven moeten wij allemaal leren onszelf, onze begeerten en onze economische verlangens te disciplineren.

Bestendigheid nummer 3: Leren onderscheid te maken tussen behoeften en verlangens.

Consumentenverlangens worden door de mens geschapen. Ons systeem van vrije onderneming met alle concurrentie vandien produceert een onbeperkt aantal goederen en diensten ten einde ons verlangen naar meer gemakken en weelde-artikelen te stimuleren. Ik breng geen kritiek uit op het systeem of op de beschikbaarheid van deze goederen of diensten. Het gaat mij er alleen om dat onze mensen hun gezond verstand gebruiken bij hetgeen zij aanschaffen. Wij

Wanneer zij worden opgevolgd zullen deze vijf beginselen van economische bestendigheid, onder alle economische omstandigheden „tot financiële zekerheid en gemoedsrust voeren”.

moeten leren dat het brengen van offers een onontbeerlijk onderdeel is van onze eeuwige discipline.

In dit en vele andere landen hebben veel ouders en kinderen die na de Tweede Wereldoorlog werden geboren alleen

maar een toestand van voorspoed gekend. Er is steeds werkgelegenheid te over geweest voor allen die konden werken. Velen zijn erop ingesteld dat al hun verlangens onmiddellijk worden bevredigd. De weelden van gisteren worden vandaag als noodzakelijkheden beschouwd.

Typend hiervoor zijn de jonge echtparen die verwachten hun huis en zichzelf aan het begin van hun huwelijk te voorzien van een luxe die hun ouders zich slechts na vele jaren werken en offeren konden permitteren. Door te veel te snel te willen hebben is er het risico dat jonge echtparen zullen bezwijken voor grif verstrekte persoonlijke leningen en zich daarmee in de schulden steken. Dit zou beletten dat zij beschikken over de noodzakelijke middelen om gevolg te geven aan de suggesties van de kerk inzake de jaarvoorraad en andere veiligheidsprogramma's.

Een teveel toegeven aan verlangens en een slecht financieel beleid plaatsen een zware druk op de huwelijksrelatie. De meeste huwelijksproblemen schijnen op het economische vlak te liggen - òf er is onvoldoende inkomen om het gezin te onderhouden, òf het inkomen wordt verkeerd beheerd.

Een jonge vader kwam bij zijn bisschop om financieel advies, en vertelde een veel voorkomend verhaal: „Bisschop, ik heb een goede opleiding gehad als ingenieur, en ik verdien een goed salaris. Het lijkt erop dat ik gedurende mijn opleiding wel geleerd heb hoe geld te verdienen, maar niet hoe het te beheren.”

Hoewel wij het wenselijk achten dat iedere leerling een consumentencursus volgt, berust deze training toch in de eerste plaats bij de ouders. Zij kunnen dit belangrijke aspect van de opvoeding niet

aan het toeval overlaten of de verantwoordelijkheid overhevelen naar scholen en universiteiten.

Een belangrijk onderdeel van deze training dient het uitleggen van schuld te zijn. Voor de meesten onder ons zijn er twee soorten financiële schuld- en verbruikersschulden en investerings- of zakenschulden. Verbruikersschuld slaat op het kopen op krediet van zaken die wij in het dagelijks leven gebruiken of consumeren. Voorbeelden hiervan zijn het op afbetaling kopen van kleding, huishoudelijke apparaten, meubelen enzovoort. Een verbruikersschuld wordt gewaarborgd door het verhypothekeren van onze toekomstige verdiensten. Dit kan heel gevaarlijk zijn. Als we onze betrekking kwijtraken, invalide worden, of 't hoofd moeten bieden aan noodtoestanden, zal het ons moeilijk vallen aan onze verplichtingen te voldoen. Kopen op afbetaling is de duurste manier om iets aan te schaffen. Bij de prijs van de goederen die wij kopen moet ook nog hoge rente en afhandelingskosten worden geteld.

Ik beseft dat jonge gezinnen het soms nodig achten op afbetaling te kopen. Maar wij waarschuwen hen niet meer te kopen dan noodzakelijk is en hun schulden zo snel mogelijk af te betalen. Wie krap zit moet de extra last van bijkomende renten vermijden.

Investerings Schuld moet zo gewaarborgd worden dat de financiële zekerheid van het gezin niet wordt aangetast. Investeer niet in speculatieve ondernemingen. Er kan een verslavende werking uitgaan van speculeren. Fortuinen zijn volkomen verloren gegaan vanwege een onbeheerst verlangen steeds meer te vergaren. Laten we leren van de fouten uit het verleden en zorgen dat we onze tijd, energie en gezondheid niet laten knechten door een

guzige begeerte naar steeds meer aards goed.

President Kimball heeft ons deze tot nadenken stemmende raad gegeven: „De Heer heeft ons (Amerikaanse) volk gezegend met een welvaart, die in het verleden zijns gelijke niet heeft gekend. De hulpmiddelen waarover wij kunnen beschikken zijn goed, en we hebben ze nodig voor het volbrengen van ons werk hier op aarde. Toch vrees ik dat velen van ons met aardse rijkdommen zijn overladen en deze als afgoden zijn gaan dienen, zodat deze dingen macht over ons hebben. Bezitten wij meer van het goede dan ons geloof kan verdragen? Velen besteden hun tijd merendeels in dienst van het beeld dat zij van zichzelf hebben gevormd. Dat houdt in dat ze voldoende geld willen hebben, niet alleen een welvoorzijene bankrekening, maar ook een zeker kapitaal, belegd in aandelen en andere waardepapieren, onroerende goederen, woninginrichting, auto's en dergelijke om hun vleselijke zekerheid, voor naar zij hopen, een lang en gelukkig leven te *waarborgen*. Men vergeet daarbij dat onze opdracht is die vele hulpmiddelen in onze gezinnen en priesterschapsquorums tot opbouw van Gods koninkrijk te gebruiken.” („De afgoden die wij dienen,” *De Ster* van augustus 1977, blz. 3.)

Mag ik, bij wijze van getuigenis, het volgende toevoegen aan de uitspraak van president Kimball: Ik weet van geen enkele situatie waarin geluk en gemoedsrust met het vergaren van meer bezit dan het gezin redelijkerwijs nodig had, toenam.

Bestendigheid nummer 4:

Stel een begroting op en houd u eraan.

Een van mijn vrienden heeft een dochter

die onder auspiciën van de Brigham Young Universiteit voor zes maanden in het buitenland ging studeren. Ze schreef steeds naar huis om meer geld. Dit verontrustte haar vader dermate dat hij haar uiteindelijk opbelde en haar ondervroeg over haar behoefte aan meer geld. Op een zeker punt in het gesprek zei de dochter: „Maar papa, ik kan u precies vertellen waaraan iedere cent die u mij heeft gestuurd is besteed.”

Hij antwoordde: „Je schijnt het niet te begrijpen waar het om gaat. Ik stel belang in een begroting · een bestedingsplan · niet in een verslag van waar het geld gebleven is.”

Misschien moeten ouders meer zijn zoals de vader van een student die een telegram naar huis stuurde met de boodschap, „No mon, no fun, your son”. (Geen geld, geen pret, je zoon.) Zijn vader telegrafeerde terug, „How sad, too bad, your Dad”. (Wat jammer, pech gehad, je vader.)

Aan de hand van de vele gesprekken die ik in de loop der jaren met mensen heb gevoerd heb ik gemerkt dat veel te veel mensen geen behoorlijke begroting hebben en niet de zelfbeheersing kunnen opbrengen om zich aan de bepalingen van een begroting te houden. Veel mensen denken dat een begroting hen van hun vrijheid berooft. Integendeel, geslaagde mensen hebben geleerd dat een begroting werkelijke economische vrijheid mogelijk maakt.

Het opmaken van een begroting en een financieel beleid behoeven niet al te ingewikkeld te zijn of al te veel tijd te vergen.

Het verhaal wordt verteld van een geïmmigreerde vader die zijn te betalen rekeningen in een schoenendoos be-

waarde, zijn te innen rekeningen op een spoel, en zijn geld in de kassa.

„Ik snap niet hoe u uw zaak zo kunt drijven,” zei zijn zoon. „Hoe weet u nu wat voor winst u heeft gemaakt?”

„Jongen,” antwoordde de zakenman, „toen ik van de boot afstapte, bezat ik alleen de pantalon die ik aanhad. Nu is je zuster tekenlerares, je broer arts en jij bent accountant. Ik bezit een auto, een huis en een goede zaak. Alles is betaald. Dus tel je het allemaal bij elkaar op, trekt de pantalon eraf, en daar heb je m'n winst.” Wijze financiële raadgevers leren dat een goede begroting vier verschillende elementen omvat. Er moet *ten eerste* worden gezorgd voor de fundamentele behoeften zoals eten, kleding enzovoort; *ten tweede* voor hypotheekkosten; *ten derde* voor het opvangen van noodsituaties door middel van spaargeld; ziekte- en levensverzekering; en, *ten vierde*, voor verstandige investering en een jaar-voorraad.

Sta mij toe over twee van deze onderdelen nog wat op te merken. Niets schijnt zo zeker te zijn in ons leven als het onverwachte. Met het stijgen van de kosten voor medische hulp is een behoorlijke ziekteverzekering de enige manier waarop de meeste gezinnen het hoofd kunnen bieden aan ernstige ongevallen, ziekten of bevallingskosten, in 't bijzonder wanneer het om een te vroeg geboren kind gaat. Een levensverzekering zorgt voor een voortzetting van het inkomen wanneer de kostwinner vroegtijdig komt te overlijden. Ieder gezin moet zorgen voor een goede ziekte- en levensverzekering. Wanneer er voor deze fundamentele zaken is gezorgd, behoren we door zuinig met ons geld om te gaan regelmatig wat te sparen zodat we ook een bedrag opbouwen om te investeren. Ik heb gemerkt dat

slechts weinigen, die niet eerst de gewoonte hebben aangekweekt om regelmatig te sparen, succes hebben gehad met hun investeringen. Dit vergt discipline en onderscheidingsvermogen. Men kan op vele manieren investeren. Ik kan u slechts aanraden uw financiële raadsman goed te kiezen. Verzeker u ervan dat zij uw vertrouwen verdienen door steeds te kunnen wijzen op een succesvol investeringsbeleid.

Bestendigheid nummer 5: Wees eerlijk in al uw financiële zaken.

Het ideaal van onkreukbaarheid zal nooit uit de mode raken. Het is van toepassing op alles wat wij doen. Als leiders en leden van de kerk behoren wij de belichaming van onkreukbaarheid te zijn.

Broeders en zusters, door middel van deze vijf beginselen heb ik getracht u een beeld te schetsen van hetgeen kan worden gekenmerkt als het ware patroon van het beheren van uw financiën en andere middelen.

Ik hoop dat ieder van ons voordeel moge ondervinden in het toepassen ervan. Ik getuig dat zij waar zijn en dat de kerk en het werk waarmee wij ons bezighouden waar zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Gelukkige ouders, gelukkige kinderen

Ed en Ann Lauritsen

Broeder en zuster Hansen zijn goede ouders. Zij houden van hun kinderen en brengen veel tijd met ze door. Zij helpen ze met hun schoolwerk en moedigen ze aan hun talenten te ontwikkelen.

Zij houden gezinsavonden en hebben regelmatig gezinsactiviteiten. Maar gevoelens van eenheid en geluk ontbreken nogal eens aan hun huwelijk. Evenals vele mannen en vrouwen, den-

ken broeder en zuster Hansen, dat als de kinderen gelukkig zijn, de ouders automatisch ook gelukkig zullen zijn, en zij wijden het grootste gedeelte van hun tijd en inspanning aan het gezin. Maar wij hebben ontdekt dat het omgekeerde ook waar kan zijn: gelukkige ouders maken in het algemeen gelukkige kinderen.

In een gezin waar de ouders sterk de nadruk leggen op hun echtelijke verhouding, en dag na dag werken aan het versterken van de liefdesband tussen elkaar, voelen de kinderen zich veilig. Zij leren geduld, verdraagzaamheid, vriendelijkheid, liefde, en vergeving door het voorbeeld van hun ouders en niet slechts door er lessen over te krijgen.

Een van de beste manieren om gelukkige, zich veilig voelende kinderen te hebben is een gelukkig, sterk huwelijk te hebben.

Een les van de zustershulpvereniging enkele jaren geleden legde op de juiste wijze de nadruk op de invloed van de verhouding tussen man en vrouw op de kinderen in het gezin:

„Het huwelijk is het fundament waarop alle andere relaties in het gezin zijn gebouwd. De verhouding tussen man en vrouw is de basis voor al het andere in het gezin. . .

Van de tijd af dat het kind erg jong is tot aan zijn volwassenheid geeft de sfeer in het gezin en in het bijzonder de verhouding tussen vader en moeder hem een voorbeeld voor zijn eigen relatie met anderen. De manier waarop het kind betrokken wordt bij de relatie van de ouders tot elkaar, of de manier waarop het kind denkt dat hij die relatie beïnvloedt, is waarschijnlijk de belangrijkste factor in de ontwikkeling van zijn persoonlijkheid.

Een hartelijk, zorgzaam optreden van man en vrouw onderling kan door het

kind worden geïnterpreteerd als de aanvaarding van hemzelf.

Als u uw gade behandelt als iemand die medewerkt en niet als iemand die mededingt, zal het kind het verlangen krijgen ook mee te werken in plaats van op slinkse wijze te proberen zijn zin te krijgen en dwars te zijn. . .

Een steeds toenemende vreugde in het huwelijk en het leven in het algemeen zal het kind het voorbeeld geven dat hij nodig heeft om de juiste opvattingen voor zijn toekomstig leven te kunnen ontwikkelen.”

Wij hebben gemerkt dat dit werkelijk zo is in ons eigen gezin. Toen wij pas getrouwd waren gebeurde het weleens dat Ed uit zijn humeur thuiskwam omdat er iets op zijn werk was gebeurd. Als hij de deur binnenkwam, vroeg Ann zich direct af wat zij had gedaan om hem zo geïrriteerd te maken. Ed heeft haar dikwijls moeten geruststellen voordat zij begreep dat hij niet boos op haar was. Een dergelijke reactie hebben wij ook bij onze kinderen gemerkt als wij tweeën het niet eens waren over iets. Zij schijnen een zekere verantwoordelijkheid te voelen voor onze problemen.

Op dezelfde wijze schijnen zij zich vredig en veilig te voelen als onze verhouding hartelijk en vriendelijk is. Zij zijn ook gewilliger en attentier als de stemming tussen ons optimaal is.

Hoe kunnen mannen en vrouwen hun huwelijk verbeteren? Het is gemakkelijk zich te laten verleiden tot de gedachte dat alleen al gehoorzaamheid aan de belangrijkste geboden automatisch een goed huwelijk met zich mee moet brengen. In het huwelijk is de toepassing van meer beginselen en aanwijzingen van de Heer nodig, en iedere man en vrouw behoort zich er in het bijzonder op toe te leggen de

onderlinge verhouding te verbeteren, en moet bereid zijn om de nodige tijd en inspanning daaraan te geven.

Carlfred Broderick, een ringpresident en beroepsadviseur, heeft eens gezegd: „Mensen komen naar mij toe en zeggen: ‚President Broderick, wij betalen een eerlijke tiend, wij onderhouden het woord van wijsheid, wij wonen alle vergaderingen bij en vervullen al onze plichten, en toch hebben wij een ongelukkig huwelijk. Hoe verklaart u dat?’

Ik herinner ze dan aan de tekst ‚Er is een wet, vóór de grondlegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel vastgelegd, waarop alle zegeningen zijn gegrond.

En wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond.’ (Leer en Verbonden 130:20–21.) De wetten voor een geslaagd huwelijk zijn onder andere te vinden in afdeling 121 van de Leer en Verbonden en in hoofdstuk 12 van Romeinen.”

De beginselen met betrekking tot onze verhouding tot anderen zijn soms moeilijker te leren en te gehoorzamen dan de beginselen betreffende onze persoonlijke rechtvaardigheid omdat niet alleen onze eigen gevoelens en opvattingen erbij betrokken zijn, maar ook die van iemand anders. En toch moeten wij, om de zegen van een gelukkige, liefhebbende relatie te ontvangen, de beginselen waarop deze gebaseerd is gehoorzamen.

In het vijfde hoofdstuk van Efeziërs vinden wij het wellicht meest eenvoudig geformuleerde beginsel met betrekking tot de relatie in het huwelijk:

„Vrouwen, weest aan uw man onderdanig als aan de Here, . . . Mannen, hebt uw vrouw lief, evenals Christus zijn gemeente heeft liefgehad en Zich voor haar overgegeven heeft.” (Efeziërs 5:22, 25.)

Het bestuderen van deze passage heeft ons geholpen drie erg belangrijke manieren om ons huwelijk te versterken, te begrijpen. Hoe leert een vrouw haar man achten en volgen als de Heer? Hoe leert een man zijn vrouw evenzeer liefhebben als Christus zijn gemeente liefhad? Het antwoord op deze vragen ligt gedeeltelijk in het voorbeeld van Christus zelf: (1) Hij behandelt ons altijd met de grootste zorgzaamheid, (2) Hij kent ons, en (3) Hij heeft ons zijn leven lang gediend.

Als zij het voorbeeld van de Heiland volgen zullen mannen en vrouwen elkander met zorgzaamheid en hoffelijkheid behandelen, elkander goed leren kennen en elkander dienen of helpen. In een sfeer van wederzijdse attentheid, begrip en dienstbetoon openen mannen en vrouwen de weg voor de Heer om hun

liefde voor elkaar en hun geluk als persoon en als gezin te vergroten.

Wij hebben ontdekt dat er bepaalde tijden zijn dat het bijzonder belangrijk is om zorgzaam, vol begrip, en hulpvaardig te zijn: als er een sterfgeval in het gezin is, als iemand in het gezin ziek is, wanneer het gezin verhuist, als de ander iets verkeerd gedaan heeft, moe is of zich zorgen maakt, als de ander een taak in de kerk vervullen moet, als er bezoek is, op zondag, tijdens vakanties en feestdagen. De Heer speciaal vragen om hulp om elkander ten volle te kunnen begrijpen en waarden is absoluut noodzakelijk. Wij hebben ook gemerkt dat zo nu en dan samen, met een gebed in ons hart, onze patriarchale zegen, onze persoonlijke dagboeken of familiegeschiedenis te lezen erg nuttig is. Oprechte pogingen om

een nauwere band met elkanders familie te krijgen en ze beter te begrijpen kan ook meer wederzijds begrip brengen.

In ons huwelijk hebben wij ontdekt dat de steeds toenemende verantwoordelijkheden voor kinderen, de dagelijkse arbeid en het vervullen van de roepingen in de kerk, gemakkelijk al onze tijd in beslag kunnen nemen. Tedere gevoelens en kleine hoffelijkheden worden gemakkelijk vermorzeld of opzij geduwd tenzij wij bewust samen ernaar streven regelmatig wat tijd voor onszelf uit te trekken.

Enkele jaren geleden besloten wij dat wij een wekelijks afspraakje nodig hadden. Wij gaan dan wandelen, of we trekken de heuvels in. Wij maken het huis schoon voor een zieke vriendin. Wij maken onze begroting op of gaan naar de bibliotheek, of maken plannen voor tochtjes of verrassingen voor de kinderen. Af en toe, als wij het ons veroorloven kunnen, gaan wij naar een schouwburg of bioscoop, soms met goede vrienden. Wij komen dan niet alleen verfrist weer thuis, maar het blijkt dat onze kinderen ook meer geïnteresseerd zijn in ons.

Nog een onmisbaar iets wat wij samen delen is onze wekelijkse planning. Hoewel wij er bijna een jaar voor nodig hadden om er een gewoonte van te maken, vragen wij ons nu af hoe wij het ooit zonder hebben kunnen doen. Het helpt ons meer belangstelling te krijgen voor wat de ander doet. Het helpt ons te beseffen hoe belangrijk wij zijn voor elkaar en voor de kinderen. Het geeft ons tijd om naar onszelf en de kinderen te kijken en te besluiten welke koers wij moeten varen om onze problemen op te lossen. Als wij bijvoorbeeld merken dat een van de kinderen zich niet goed gedraagt, bespreken wij verschillende manieren om dit op te vangen. Soms

In memorium Belle Spafford, voormalig presidente van de zusterhulpvereniging

Op 2 februari 1982 overleed na een langdurige ziekte in een ziekenhuis te Salt Lake City Belle Spafford. Zij werd 86 jaar, waarvan zij er dertig als algemeen presidente van de zustershulpvereniging diende, t.w. van 6 april 1945 tot 3 oktober 1974.

De zustershulpvereniging is tijdens haar ambtsperiode uitgegroeid van een groep van 100.000 voornamelijk Amerikaanse

vrouwen tot een internationale organisatie met 900.000 leden, verdeeld over plaatselijke verenigingen in 65 landen.

Zij heeft veel van die plaatsen zelf bezocht. Zuster Spafford was ook actief in het maatschappelijk leven en mede daardoor heeft zij aan het hoofd gestaan van tal van delegaties die haar land op internationale bijeenkomsten voor vrouwen vertegenwoordigde, o.a. in Helsinki, Bangkok, Philadelphia, Montreal en Washington.

Zuster Spafford genoot haar opleiding aan de normaalschool van de University of Utah en de Brigham Young University. Aan de laatste is zij voor jaren verbonden geweest als docente.

In 1921 trouwde zij met Willis Earl Spafford. Na het huwelijk is zij als buitengewoon docente aan de Brigham Young University verbonden gebleven, om door onderwijs verbetering in het werk onder zwakzinnige kinderen te blijven bevorderen. Dit werk deed haar sympathie voor de minderbedeelden nog meer toenemen, wat zich weer spiegelde in het vele werk dat zij via de ZHV tot stand bracht ter bevordering als programma's voor ongehuwde moeders, adoptie, de zorg voor minder bedeelde en verwaarloosde kinderen en opvangmogelijkheden voor de jeugd.

Deze betrokkenheid met het welzijn van anderen leidde ertoe dat zij bijvoorbeeld het maatschappelijk werk bestudeerde in Mexico, Korea, Finland, Engeland en Nieuw-Zeeland.

Zuster Spafford ontving voor haar werk in de ZHV en de gemeenschap vele onderscheidingen en ere-doctoraten.

Zij werd in 1945 door President Heber J. Grant geroepen om de leiding van de ZHV op zich te nemen en zij deed dit onder leiding van zes presidenten. Voordat zij tot presidente werd geroepen, had zij al drie jaar als raadgeefster van een presidente en zeven jaar als lid van het algemeen bestuur van de ZHV gediend.

Bij de bekendmaking van haar ontheffing zei President Spencer W. Kimball: „Het is buitengewoon moeilijk woorden te vinden die onze bewondering en dankbaarheid weerspiegelen.”

In haar afscheidstoespraak zei Zuster Spafford: „Gedurende de tijd dat ik deze taak heb vervuld, heb ik geleerd hoe groots deze instelling is en welke rechtvaardige macht daaraan verbonden is. Ik heb geleerd de zustershulpvereniging lief te hebben en haar te eerbiedigen als de organisatie die de Heer voor zijn dochters in het leven heeft geroepen.”

Zuster Spafford laat een zoon, tien kleinkinderen en vijftien achterkleinkinderen achter.

Twee afdelingen toegevoegd aan de Leer en Verbonden.

– Op 21 januari 1836 ontving de profeet Joseph Smith in de tempel te Kirtland (Ohio) een visioen van het celestiale koninkrijk, de leer tot zaligmaking der overledenen en dat alle kinderen zalig in het celestiale koninkrijk zullen zijn.

– Op 3 oktober 1918 ontving Joseph F. Smith te Salt Lake City (Utah) een visioen dat hem liet zien dat de Heer Jezus Christus de geestenwereld bezocht heeft, en de leer van de verlossing der doden verklaart.

DE BIJEN- WAGEN

Eileen C. Black

Geïllustreerd door Shauna Mooney

Hoewel zij nauwelijks over de bebladerde takken die zij droeg heen kon kijken, wist Willa dat zij dicht bij de bijen aangekomen was omdat zij hun zacht gonzend geluid hoorde. Zij liet de takken vallen en

duwde haar zonnehoed naar achteren.

„Kom, Willa,” riep grootvader. „Ik wil je iets laten zien.” Willa aarzelde om naar haar grootvader toe te gaan, die bij een vierwielige wagen stond waar-

op enkele strooien bijenkorven vastgebonden waren. „Kom, Willa, de bijen hebben het te druk om aan jou te denken vandaag. Er is veel honing te verzamelen.”

Willa liep voorzichtig naar haar grootvader toe en keek naar de plaats die hij aanwees. Zij zag een hele tros bijen aan de buitenkant van een van de korven hangen.

„Er zitten zoveel bijen in die korf dat zij spoedig een nieuwe zwerm zullen vormen,” legde hij uit „Zodra de koningin wegvliegt, zullen veel bijen haar volgen. Na hun vertrek zal er een nieuwe koningin uitkomen om eieren te leggen voor de bijen die achtergebleven zijn.”

„Waar gaan ze dan naartoe?” vroeg Willa. Zij onderdrukte de neiging om naar de bijen te slaan die vlak voor haar gezicht voorbijgonden. „Waar schijnlijk naar een boom in de buurt. Zij zullen zich daar verzamelen en verkenners uitzenden om een nieuw tehuis te vinden. Ik zal een nieuwe korf voor ze maken, dan kunnen wij ze vangen en ze terugbrengen naar de wagen.”

„Maar hoe krijg je ze in de nieuwe korf?” vroeg Willa. Voorzichtig trok zij zich terug van de wagen in de hoop dat grootvader haar zou volgen. ”

„Als zij zich verzamelen op een kleine tak, kunnen wij hem afsnijden en naar beneden halen naar de korf. Dan draaien wij de korf ondersteboven en schudden hen erin.”

„Ik ben doodsbenuwd bij die zweremde bijen,” dacht Willa. Zij wist dat haar grootvader niet kwiek genoeg was om in een boom te klimmen, en

zoals hij bleef praten over „wij” betekende het zeker dat zij gevraagd zou worden om te helpen.

Zij keek naar de huifkarren die in een groep bij elkaar stonden. „Misschien wil mijn vriend Kurt wel helpen de zwerm in de korf te krijgen,” zei ze hoopvol.

„De bijen zullen zich vol eten met honing voordat zij wegvliegen, en een bij die zich volgegeten heeft kan

Het gezicht van die duizenden bijen gaf haar een raar gevoel van binnen.

moeilijk haar staart ombuigen om te steken,” zei grootvader bemoedigend, terwijl hij Willa op de schouder klopte.

Hij raapte de takken op en legde ze op het latwerk dat over de wagen heen was gespannen. Die takken zouden wat schaduw geven voor de korven.

„De Salt Lake Vallei is nog ver weg,” zei hij. „Men zegt dat daar nog nooit bijen gezien zijn. Wij moeten de onze meenemen om onze vruchtbomen te bevruchten.”

„Ik wil dat je leert hoe je mij kunt helpen met de bijen, Willa. Ik zal het werk niet altijd kunnen doen,” zei grootvader terwijl hij zijn arm om haar heensloeg toen zij naar hun wagen terugliepen. „Ik zou graag willen dat je een hoop lang droog

gras voor mij verzamelde om de nieuwe korf te maken. Ik ga dan naar de rivier om iets te zoeken waarmee ik het samen kan binden."

Die middag zat Willa met grootvader in de schaduw van de wagen en keek hoe hij de korf maakte. Kurt kwam ook even kijken.

„Dit soort korf wordt een mand genoemd,” legde grootvader uit.

„Mijn vader heeft mij geleerd deze te maken. Hij gaf mij deze benen naald om het bindsel door het stro te trekken. Toen hij uit Holland op een zeilschip hierheen kwam, heeft hij zijn bijen meegebracht."

„Net als de Jaredieten,” voegde grootvader eraan toe.

„Ja, zij brachten ook bijen mee toen zij in hun boten de oceaan overstaken om naar het beloofde land te gaan,” zei Kurt. „Daar heb ik over gelezen in het boek Ether."

„En zij namen eveneens met zich mede ‚Deseret’, dat vertaald honingbij betekent; aldus namen zij zwermen bijen mede . . .” (Ether 2:3) haalde grootvader aan.

De volgende morgen zat Willa voorop de wagen terwijl haar moeder haar lange goudkleurige haar kamde. „Moeder, ik ben bang van bijen,” biechtte zij op. „Ik zal nooit vergeten hoe zeer het deed die keer dat ik gestoken werd."

„Je grootvader weet heel veel van bijen af,” troostte moeder haar. „Als je doet wat hij zegt, zullen ze je waarschijnlijk niet steken."

„Maar dan ben ik toch nog wel bang,” fluisterde Willa. „Soms is het goed om bang te zijn,” zei moeder. „Alleen

dwaze mensen zijn nooit bang. De dapperen zijn degenen die blijven proberen ook al zijn zij bang."

Willa zweeg verder terwijl haar moeder haar gevlochten staarten als een gouden kroon om haar hoofd bond. Plotseling riep moeder: „Luister! De bijen zwermen uit."

Willa sprong van de bok en zag een wolk bijen die zich om de wagen verzamelden. „Roep grootvader,” riep ze. „Ik zal de zwerm volgen."

Willa rende achter de zwerm aan die naar een grote boom bij de rivier vloog. Zij keek toe hoe de bijen zich verzamelden tot een wriemelende massa aan een tak boven haar hoofd. Toen zij weer op adem gekomen was begon zij naar haar grootvader te roepen zodat hij haar zou kunnen vinden. Daar kwam hij al aan met de nieuwe korf en een houten plank. In de korf lagen een paar handschoenen en een breedgerande hoed met een katoenen net erover.

„Goed zo, Willa,” zei grootvader, die met samengeknepen ogen naar de zwerm stond te kijken. „Denk je dat je zo hoog kunt klimmen?"

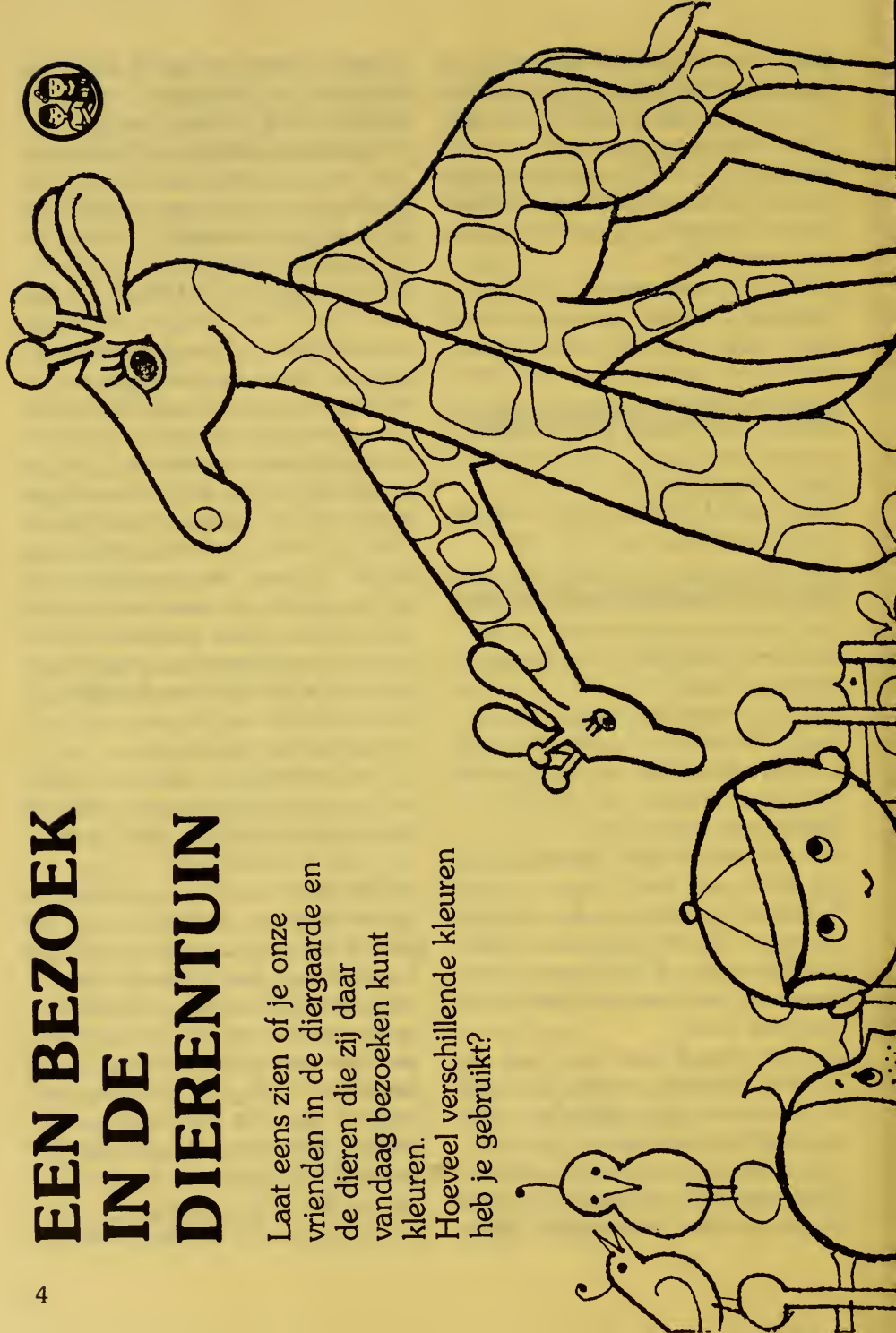
Willa keek naar de boom. Zij wist dat zij het best zou kunnen, maar het gezicht van die duizenden bijen gaf haar een raar gevoel van binnen.

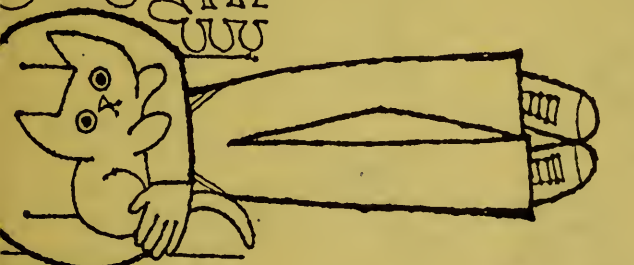
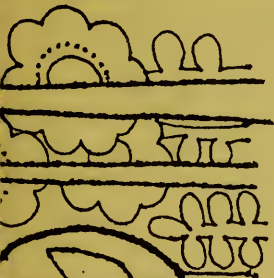
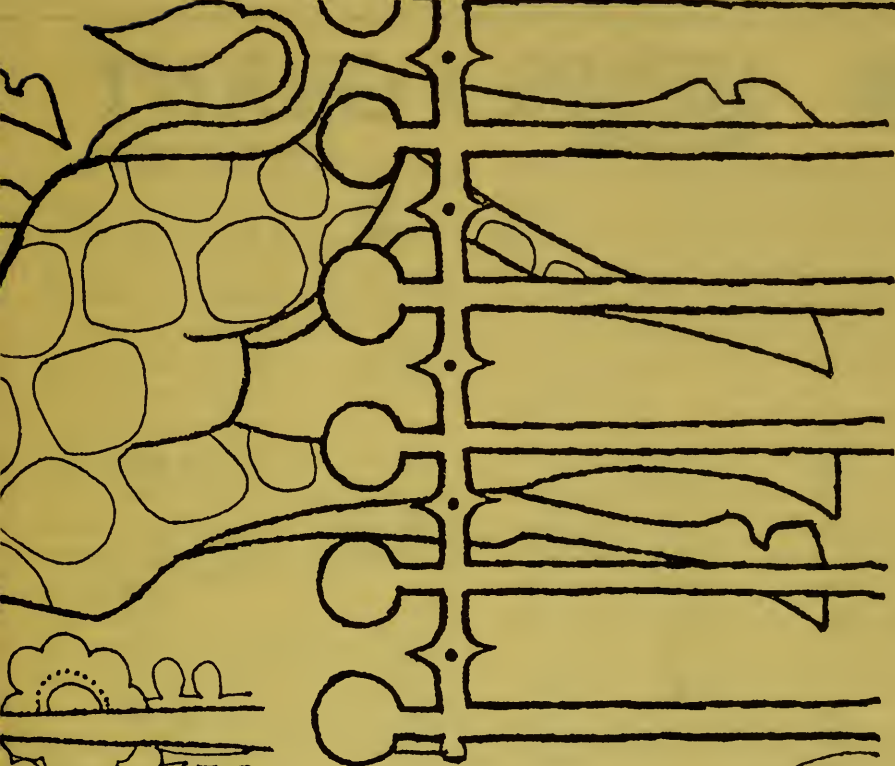
„Ik ga Kurt halen,” riep ze en rende al terug naar de wagens. Enkele minuten later was zij alweer terug in een lange broek. „Kurt is ziek,” legde zij hijgend uit. „Hij kan niet komen, daarom heb ik zijn broek maar geleend. Ik klim wel in de boom."

EEN BEZOEK IN DE DIERENTUIN

Laat eens zien of je onze vrienden in de diergaarde en de dieren die zij daar vandaag bezoeken kunt kleuren.

Hoeveel verschillende kleuren heb je gebruikt?

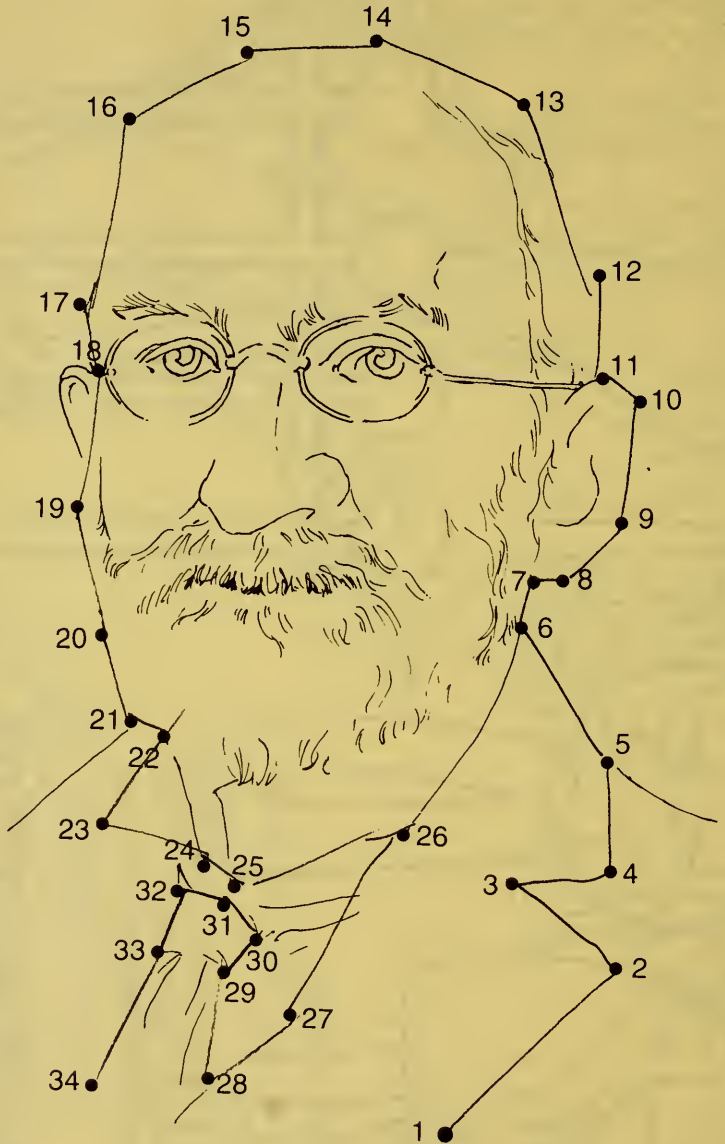

HEBER J. GRANT

1856-1945

Howard Boughner

Toen Heber Jeddy Grant nog maar negen dagen oud was, stierf zijn vader, Jedediah M. Grant, aan longontsteking. Jedediah, die toen nog maar veertig jaar was, was een kloekmoedig zendeling geweest voor de kerk, tweede raadgever van Brigham Young, en de eerste burgemeester van Salt Lake City.

Om voor zichzelf en Jeddy de kost te verdienen begon de moeder van de jongen, Rachel Grant, voor andere mensen te naaien en hield zij kostgangers.

Toen Jeddy zo'n zes jaar was, vond hij het fijn met voorbijgaande sleën mee te rijden door er achteraan te gaan hangen, en er dan enkele straten verder weer af te springen. Op een keer kwam hij zo op de sleeterech van president Brigham Young, die graag heel hard reed. Jaren later herinnerde hij het zich nog: „Voor ik 't wist, reden wij met zo'n vaart, dat ik er niet meer af durfde springen. . .

Toen president Young toevallig merkte dat ik aan zijn slee hing, riep hij onmiddelijk: ‚Broeder Isaac, houd even still!‘ Hij liet zijn koetsier, Isaac Wilson, uitstappen, mij oppakken en mij lekker instoppen in de reisdeken op de voorbank. President Young vroeg: ‚Heb je het warm genoeg?‘ en toen ik ‚Ja‘ had geantwoord, vroeg hij naar mijn naam en waar ik woonde. Hij was erg vriendelijk, en vertelde mij

hoeveel hij van mijn vader had gehouden en wat een goede man hij geweest was. Hij sprak de hoop uit dat ik net zo deugdzaam als mijn vader zou worden. Ons gesprek eindigde met een uitnodiging eens naar zijn kantoor te komen om met hem te babbelen.”

Jeddy Grant bezocht Brigham Young inderdaad opnieuw en dikwijls. Over hun omgang met elkaar zei hij eens: „Ik leerde hem niet alleen te respecteren en te vereren, maar ook lief te hebben met een genegenheid zoals ik die waarschijnlijk voor mijn eigen vader had gevoeld, als het mij was toegestaan zijn vaderlijke liefde te kennen en te beantwoorden.”

Jeddy werkte even hard in de kerk als in zaken. Op drieëntwintigjarige leeftijd werd hij geroepen als president van de Ring Tooele in Utah; toen hij vijfentwintig was werd hij een apostel van de kerk; in 1901 werd hij gekozen om een nieuw zendingengebied in Japan te openen.

In 1918 werd Heber J. Grant ondersteund als de zevende president van de kerk en dat ambt vervulde hij zesentwintig jaar lang, langer dan welke president ook, met uitzondering van Brigham Young. Zijn geestelijke leiding en zijn gezond gevoel voor zaken droegen ertoe bij dat de kerk in die jaren snel groeide. Hij stierf in 1945 in de leeftijd van achtentachtig jaar. □

Grootvader hielp haar de hoed op te zetten. Hij bevestigde het net zorgvuldig om haar schouders en nek. Willa trok de handschoenen aan en nam het mes dat grootvader uit zijn zak genomen had.

„Denk eraan, kind,” waarschuwde grootvader, „de bijen zijn gelukkig en vol honing. Maar je moet voorzichtig te werk gaan en ze niet losschudden van de tak, anders vliegen ze weer weg.”

Willa zag kans op een tak te gaan zitten waar vandaan zij de tak waar de bijen aan hingen kon bereiken.

Terwijl zij de tak afsneed liepen er bijen over haar handschoenen en de mouwen van haar bloes. Zij gonsden om haar hoofd heen en gingen op het net voor haar gezicht zitten.

Zij had de tak afgesneden en was bezig naar beneden te klimmen toen zij voelde dat een bij in haar handschoen kroop. Een felle stekende pijn schoot door haar hand. Zij liet de tak los, die met zwerm en al naar beneden viel. Maar grootvader ving hem nog net op in de omgekeerde korf. Hij draaide de korf om en zette hem op de plank.

„Wij zullen ze daar laten,” zei grootvader en hielp haar de bijen van haar kleren af te halen. „Tegen de avond zullen ze allemaal de korf ingaan en kunnen wij hem naar de wagen brengen.”

Later die avond, toen zij grootvader hielp de korf terug te brengen, dacht Willa: „Wat moeder zei over dapper

zijn is waar. Het heeft mij echt geholpen.” Hardop zei ze: „Grootvader, herinnert u zich nog die regel van Shakespeare: ‚De lafaard sterft vele malen eer hij sterft; nooit smaakt de dapp're meer dan ééns de dood.’ Nou, ik denk dat ik vanmorgen minstens duizend keer gestorven ben in die boom.”

„Maar je was dapper, Willa, en om je te belonen wil ik je deze bijenkorf geven.”

Nadat de korf op de wagen vastgebonden was, riep Willa opgewonden:

„Grootvader! Waarom noemen wij deze bijenkolonie niet Deseret, net zoals de bijen van de Jaredieten?”

„Dat is het, Willa!” zei grootvader, terwijl hij zijn hoed afnam en zich over het hoofd wreef. „Ik vind het een hele goede naam. Bijen zijn een waar symbool van vlijt en harmonie,” voegde hij eraan toe, „en de naam past goed bij ze.”

Willa keek toe hoe grootvader een fijnmazig roostertje aanbracht voor de ingang van de korven en de wagen vastmaakte aan hun huifkar zodat zij de volgende morgen vroeg zouden kunnen vertrekken. Toen hij ermee klaar was bleef hij nog even naar de korven staan kijken voordat hij zich omdraaide om weg te gaan. „Deseret,” hoorde zij hem tevreden mompelen terwijl hij wegliep.

Willa betastte even haar hand waar zij gestoken was. Het deed al minder zeer. □

President Joseph F. Smith denkt na over de geschriften van Petrus en het bezoek van onze Heer aan de geestenwereld.

- Hij ziet de rechtvaardige doden, verzameld in het paradijs, en Christus' bediening onder hen.
- De prediking van het evangelie onder de geesten ingesteld.
- De rechtvaardige doden uit deze tijd zetten hun werk voort in de geestenwereld.

Bovenstaande schriftuur was aanvankelijk opgenomen in de Parel van Grote Waarde, maar is nu toegevoegd als afdeling 137 en 138 aan de Leer en Verbonden.

Tevens werd aan de Leer en Verbonden in de officiële verklaring nr. 2 de openbaring van president Spencer W. Kimball toegevoegd die hij in juni 1978 ontving en waarbij het priesterschap en alle zegeningen van de tempel binnen het bereik worden gesteld van alle waardige mannelijke leden van de kerk, ongeacht hun ras of huidskleur.

Nieuwe titels voor twee hoofdstukken in de Parel van Grote Waarde.

In de Parel van Grote Waarde zullen de geschriften Joseph Smith I en Joseph Smith II in 't vervolg Joseph Smith-Matteüs en Joseph Smith-Geschiedenis genoemd worden.

Een Nederlandse zendeling in België

Vele lezers van De Ster zullen mij waarschijnlijk kennen. Mijn naam is Herman de Bruijn. Ik ben geboren op 30 april 1962 en ben sinds 16 september 1981 bekend als elder de Bruijn. Als zendeling ben ik van de wijk Amsterdam uitgezonden naar de België - Antwerpen zending.

„Beveel en leer dit. Niemand schatte u gering om uw jeugdige leeftijd, maar wees een voorbeeld voor de gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in geloof en in reinheid”.

I. Timoteüs 4 : 11, 12

Het eerste stukje van bovenvermelde tekst toont hoe u tegenover mij dient te staan, ook al ben ik een jong broekje en zijn zovele zendelingen dat met mij. Het tweede

deel vertelt hoe ik moet zijn tegenover u, helaas ben ik nog verre van volmaakt. Ik wil langs deze weg graag de mensen die mij vroeger geholpen en gesteund hebben bedanken. Uw voorbeeld heeft veel voor mij betekend. Hier in België heb ik ook al een aantal heel fijne leden ontmoet.

Het is werkelijk een zegen de Heer te mogen dienen in België. Ik heb al veel geleerd, mijn getuigenis is gegroeid en ik heb een aantal mensen meer inhoud aan hun leven kunnen geven. Nee ik heb nog niemand gedoopt. Dopen is goed maar niet het enig belangrijke. Al zou ik in twee jaar tijd niemand dopen dan is de ervaring en persoonlijke groei die ikzelf doorgemaakt heb de moeite al waard.

In België word ik als Nederlander regelmatig geconfronteerd met grappen over Nederlanders. Zoals ik vroeger aardig wat Belgenmoppen vertelde. Mij kan het weinig schelen. Ik weet namelijk dat de Nederlanders even dom of slim zijn als de Belgen. Broeders en zusters ik wil u vragen altijd een goed voorbeeld te zijn voor iedereen opdat wanneer de zendelingen ergens aanbellen zij te horen zullen krijgen: „Mormonen, ja, ik ken er een, een fijne man/vrouw, kom binnen en vertel me er meer over”.

Ik wil tot iedereen getuigen dat Jezus de Christus, de Gezalfde des Heren is en dat zijn kerk hersteld is door zijn dienstknecht Joseph Smith en dat Spencer W. Kimball een profeet des Heren is. En dat de Heer mij en nog ± 30.000 andere mensen geroepen heeft om zijn evangelie te verkondigen. Dat het priesterschap op deze aarde is en dat dit werkelijk de macht is om in de naam van Christus te handelen. Dat de Heer onze gebeden hoort en verhoort. En dat wij allen de plicht hebben ons best te doen het voorbeeld van onze Redder en Zaligmaker te volgen.

Dit alles laat ik bij u achter in de naam van Jezus Christus. Amen.

P.S. Ik wil alle mensen die mij op mijn zending steunen langs deze weg ook van harte bedanken.

elder Herman de Bruijn

Geachte abonnee,

Wilt u ons alstublieft uw nieuwe adres laten weten indien u van plan bent om te verhuizen (of onlangs verhuisd bent en uw tijdschrift nog op het oude adres ontvangt)? De eenvoudigste manier is: het adresstrookje veranderen en aan uw distributiecentrum terugsturen.

Indien er een fout schuilt in het adresstrookje, is dit eveneens de aangewezen weg.

Hartelijk dank voor uw medewerking.

Ons adres luidt: Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage
Porthstrasse 5-7
Postfach 50 10 70
D · 6000 FRANKFURT AM MAIN 50

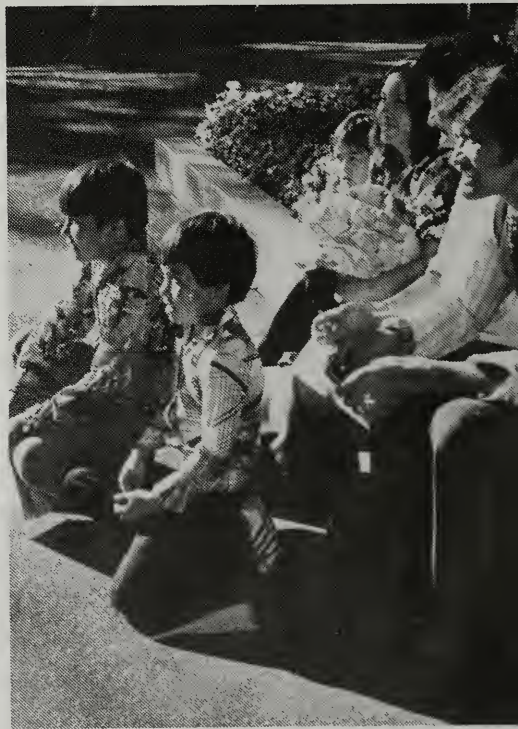
ontdekken wij dat belangrijke dingen, zoals het bijhouden van de familiegeschiedenis of het schrijven van brieven erbij inschieten; en dan ruimen wij tijd voor deze bezigheden. Wij plannen ook onze eigen afspraakjes, de tijd die wij met de kinderen zullen doorbrengen, bijzonderheden voor de gezinsavond, onze activiteiten op de zondagen, en wanneer wij ons huisbezoek en ons huisonderwijs zullen doen. In het begin waren wij dikwijls te moe of te lui om onze plannen helemaal uit te voeren. Maar allengs besloten wij dat tenzij iemand ziek was, wij zouden doen wat wij afgesproken hadden. Het bleek dat wij ons veel gelukkiger voelden als wij deze regel gehoorzaamden.

Voor ons is zondag de beste tijd voor dit wekelijkse overleg. Gewoonlijk hebben wij er vijftien tot dertig minuten voor nodig, soms langer als er grote gebeurtenissen op komst zijn of ongewone problemen grondiger besproken moeten worden.

Wij hebben ontdekt hoe noodzakelijk het is aan ons huwelijk te werken. Het is tenslotte onze belangrijkste menselijke relatie. Wanneer wij de tijd en de energie opbrengen om elkaar goed te behandelen en elkaar te kennen en te dienen, groeit onze wederzijdse liefde en vinden wij meer bevrediging in onze omgang met ons gezin en anderen. Wanneer wij boze gevoelens voor elkaar koesteren is het moeilijk voor ons om hartelijk en vriendelijk te zijn voor anderen. Wanneer wij met ons hele hart bidden en er met alle macht aan werken om elkaar te behandelen zoals Christus ons zou behandelen, vinden wij oplossingen voor onze problemen.

Hoewel onze kinderen op het ogenblik een groot deel van onze tijd en aandacht

opeisen, beseffen wij dat zij ons op zekere dag zullen verlaten om verzegeld te worden aan een partner. Als wij waardig zijn, zullen wij door de eeuwigheid heen van onze omgang met hen kunnen genieten. Maar onze nauwste band zal altijd als man en vrouw zijn. Als wij erin slagen deze band te verstevigen zullen wij er eeuwig van profiteren. En als wij onze kinderen een kostbaar geschenk meegeven – het voorbeeld van een huwelijk dat steeds gelukkiger en bevredigender wordt – zal ons dit een nog groter gelukschenden. □

MARTHA'S OVERWINNING

Paul W. Robinson

„Ik moet mijn baret en toga bestellen,” kondigde Martha aan terwijl zij binnenkwam. Mijn pleegdochter was achttien en stond op het punt haar schoolopleiding te beëindigen.

Wie zou ooit gedacht hebben dat het geestelijk achtergebleven meisje van tien jaar, die acht jaar geleden in ons gezin werd opgenomen, ooit haar eindexamen zou doen? En wie had ooit gedacht dat zij lid van de kerk zou worden en zendingswerk zou doen in een vreemd land, nog voordat zij van school af was.

In die acht jaar hadden wij gezien hoe Martha zich geweldige inspanning had getroost om de banden die haar gevangen hielden te verbreken. Tien dagen voordat de sociaal werkster haar voor het eerst bij ons bracht, had haar vader haar naar de eerste hulp afdeling van het ziekenhuis gebracht. De dienstdoende

verpleegster had gezien dat er striemen op haar rug waren en had de kinderbescherming erbij gehaald. De vader was zenuwachtig geworden en toen hij haar niet zonder meer mocht meenemen had hij haar in de steek gelaten. De kinderbescherming had ons toen gevraagd of zij misschien een tijdje bij ons mocht wonen. Martha's eerste dagen in ons gezin waren moeilijk geweest. Zij sprak voornamelijk Spaans en schuifelde met haar voeten als zij liep. Meestal staarde zij naar de vloer en was haar stem bijna onhoorbaar. De psychologen van de kinderbescherming hadden haar geestelijk achtergebleven verklaard en hoewel ik zelf ook beroepspsycholoog ben, had ik dat niet hoeven te zijn om in te zien dat zij gelijk hadden. Martha's nieuwe broertjes van twee, drie en vier, verwelkomden haar direct in het gezin door haar opgewonden naar haar eigen slaapkamer mee te trekken. Zij

stond rustig naar hen te kijken terwijl zij haar lieten zien hoe zij door op en neer te springen op haar bed hoog genoeg kwamen om de plaat aan de muur aan te kunnen raken. Na het ontbijt de volgende morgen stond Martha er stilzwijgend bij terwijl Mike en Kit haar hun driewielers lieten zien door in kringen om haar heen te rijden achter op het terras. Ook de volgende dagen bleven hun pogingen om haar bij hun spel te betrekken tevergeefs doordat Martha steeds het huis weer binnenliep en mijn vrouw, Carol, opzocht. Zij werd Carols stille schaduw. Enige tijd later lieten wij Martha inschrijven voor speciale cursussen op de dichtstbijzijnde lagere school. Op een middag toen ik thuiskwam, stond Carol bij de deur op mij te wachten.

„Zij hebben haar geslagen,” zei Carol met tranen in haar ogen.

„Wie heeft dat gedaan?” vroeg ik.

„Twee jongens op school. Zij probeerden Martha aan het huilen te krijgen door haar te plagen. Zij schreeuwde tegen hen: ‚Ik vind jullie niet aardig!’ Zij duwden haar omver en scheurden haar jurk. Toen zij nog steeds niet wilde huilen, hebben zij haar geslagen,” vervolgde Carol.

„Ik vind je niet aardig,” waren de enige Engelse woorden die Martha kon zeggen toen zij bij ons kwam. Blijkbaar was die zin haar enige bescherming geworden tegen kinderen die haar in het verleden hadden geplaagd. Het was de enige manier die zij had om de situatie aan te kunnen.

Wij beseften dat als wij de school vroegen de jongens te straffen, dit Martha's probleem niet zou oplossen; het zou zeker meer voorkomen, en wij zouden er misschien niet zijn om haar te helpen. Daarom besloten wij Martha te leren op een andere manier op plagen te reageren en wel door haar te laten glimlachen.

Wij begonnen aan tafel een spelletje te doen waarbij iedereen om de beurt alle leden van het gezin op een leuke manier plaagde. Om te beginnen zeiden wij dingen die heel duidelijk niet waar waren: „Je hebt oren die net zo groot zijn als die van een olifant,” of, „Je armen zijn zó lang dat je knokkels over de grond slepen.” Iedere keer dat Martha op de plagerijtjes reageerde met een glimlach werd zij door de anderen geprezen. Het duurde even, maar binnen een paar weken beantwoordde Martha de plagerijtjes met een glimlach en was het plagen geen probleem meer.

Dat plagen was slechts een van de vele problemen waar wij mee te maken kregen. Martha gaf niets om persoonlijke hygiëne en toonde ook geen verlangen daar iets aan te doen. Zij hilde nooit in de tegenwoordigheid van anderen, maar 's nachts hoorden wij haar dikwijls snikken.

Gedurende de eerste maanden dat Martha bij ons was, lukte het de kinderbescherming haar verleden na te trekken. Zij was geboren in Puerto Rico; haar ouders waren uit elkaar gegaan toen zij nog heel jong was, en jarenlang werd zij van het ene familielid naar het andere gestuurd. Haar tante Puruca scheen de enige te zijn die wat zorg aan Martha had besteed en van haar hield.

Toen Martha tien jaar oud was emigreerde haar vader naar Californië. Hij nam haar mee omdat hij verwachtte gemakkelijker bijstand te krijgen als zij bij hem was. Maar hij geloofde dat Martha een boze geest in zich had en probeerde die eruit te slaan. Tijdens de reis naar Californië was Martha ziek geworden en was hij naar het ziekenhuis gegaan in onze stad.

Toen Martha eenmaal bij ons in huis was, maakten Carol en ik een veelvoorkomen-

de fout. Wij begonnen medelijden met haar te tonen en lieten die gevoelens de overhand krijgen. Op een keer haalden Mike, Kit en zij kattelwaad uit. Geleid door Spreuken 22:15 en 29:17 kregen de twee jongens een paar klappen en werden zij naar bed gestuurd. Denkend aan wat Martha vroeger had meegemaakt stuurde ik haar gewoon naar bed. Later die dag kwam Martha naar mij toe en vroeg: „Waarom kreeg ik geen klappen?” Haar vraag kwam hard bij mij aan. Ik had de onvergeeflijkste fout gemaakt die een stiefouder begaan kan: ik had haar niet op dezelfde wijze behandeld als de andere kinderen. Wij praatten hierover met elkaar en ik zag weldra in dat terwijl ik het feit dat ik haar niet geslagen had zag als een speciaal bewijs van liefde, zij het juist gezien had als een bewijs dat ik niet evenveel van haar hield als van de andere kinderen. Dit zal nooit meer gebeuren, nam ik mij voor.

Deze gebeurtenis hielp mij ook in te zien dat onze toegeeflijke houding Martha eerder gehinderd dan geholpen had. Zoals al te beschermende ouders de revalidatie van hun lichamelijk gehandicapt kind verhinderen door hem te weerhouden van inspanningen, probeerden wij Martha te beschermen tegen haar handicap in plaats van haar te helpen deze te overwinnen.

Met dit in gedachte, begonnen Carol en ik met Martha te werken om te zien welke aanleg zij had. Wij besteedden er iedere dag uren aan om bij dit kind, dat apathisch scheen te staan tegenover bijna alles wat er om haar heen gebeurde, een verlangen op te wekken om te leren en zelf dingen te doen. Zoals een fysiotherapeut herhaaldelijk een kind met verlamde benen aanmoedigt om te proberen te lopen, spoorde wij haar keer op keer

aan zoveel mogelijk zelf te doen. Wij begonnen met dingen die ze al beheerste: haar haar kammen, zich aankleden, even een platenboek bekijken. Na enige tijd kreeg zij er taken bij. Dikwijls merkten wij dat wij teveel van haar verlangden, en dan pasten wij onze eisen aan en begonnen opnieuw. Geleidelijk, en met toenemende inspanning, begon Martha te streven naar succes. Zij leerde haar haar te wassen, bedden op te maken, haar kleren te strijken, en alleen te lezen.

Tegen de tijd dat zij veertien werd, had zij zich eindelijk aan haar psychologische cocon ontworsteld. Vanaf dat ogenblik hoefden wij haar niet langer aan te porren; iets in haar dreef haar ertoe naar kennis te zoeken. Hoewel zij inzag dat zij nog steeds unieke moeilijkheden moest overwinnen, deed zij even hard haar best als welke zwemmer ook die zich voorbereidt op de Olympische spelen. Zij moest zich vijf keer zo hard inspannen als haar klasgenoten om alle spieren en beenderen van het lichaam te leren, maar zij speelde het klaar. Zij zelf besloot ieder schooltrimester weer om de seminarie-cursus te volgen en niets kon haar verhinderen naar de kerk te gaan.

Als pleegouders wisten wij niet goed wat wij moesten doen met haar voortdurende verzoeken om gedoopt te worden. Wij wisten dat zij op zekere dag waarschijnlijk naar Puerto Rico terug zou gaan als de voogdijrechten van de staat verlopen zouden zijn. Zouden haar familieleden niet beweren dat Martha gedwongen was lid van de kerk te worden als wij haar lieten dopen? Wilde zij gewoon gedoopt worden omdat de meeste van haar vriendinnen lid waren? Was zij werkelijk in staat om te begrijpen waar zij om vroeg? Carol en ik besloten dat zij moest wachten totdat zij achttien was.

Op een avond toen de kinderen naar bed waren, bracht Carol mij een brief die Martha had geschreven. Martha had Carol gevraagd de brief even op fouten na te kijken. De tweede paragraaf van de brief begon aldus: „Puruca, je behoort niet tot de ware kerk. Je moet lid worden van de mormoonse kerk. Weet je, er was eens een jongen die Joseph Smith heette. . .” Er kwamen tranen in mijn ogen toen ik de prachtigste versie van het verhaal van Joseph Smith las die ik ooit tegengekomen ben.

Ik keek naar mijn vrouw en zei: „Martha is klaar om gedoopt te worden.” Ik twijfelde er op dat ogenblik niet meer aan dat Martha een getuigenis van het evangelie had. Het enige resterende probleem was aan tante Puruca te vragen of zij er bezwaar tegen had dat Martha gedoopt werd. Haar tante had herhaaldelijk gevraagd of Martha terug kon komen naar Puerto Rico; maar nu gaf zij, als vertegenwoordigster van Martha's eigen familie, toestemming voor haar doop.

Martha werd in maart 1978 gedoopt. In mei kreeg zij haar patriarchale zegen, waarin stond dat zij zendingswerk zou verrichten onder haar eigen familie. Opnieuw twijfelden Carol en ik. Maar opnieuw opende zij ons de ogen.

Puruca schreef of zij Martha voor een maand op mocht zoeken. Zij kwam in juni aan; zij sprak geen Engels en wij geen Spaans. Martha was het Spaans dat zij eens had gekend vergeten, en daarom waren wij afhankelijk van Spaanssprekende zendelingen. Tijdens Puruca's bezoek bezochten wij de Brigham Young Universiteit, het bezoekerscentrum te Salt Lake City en gingen wij een week kamperen. Wij mochten Puruca erg graag en zij bleef meer dan twee maanden bij ons. Voortdurend besprak zij het Boek van

Mormon met Martha. Toen zij vertrok zei zij: „Ik ben niet langer van mening dat Martha terug moet komen naar Puerto Rico, want zij heeft hier duidelijk een nieuwe familie gevonden. Maar ik zou het fijn vinden als zij ons eens kwam opzoeken.”

De daaropvolgende maanden werd de correspondentie tussen Puruca en ons gezin steeds drukker, maar er werd niet gerept over de kerk. Puruca was een ongetrouwde vrouw die bij haar moeder en zuster woonde. Op een dag liet mijn vrouw mij opgewonden een brief zien van Puruca. Deze begon zo:

„Beste Carol en Paul,

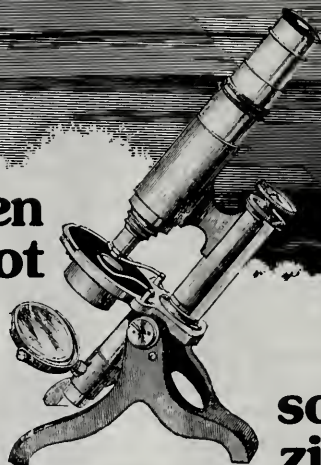
Ik ben vanmorgen al heel vroeg vertrokken en ben nu pas weer thuis. Ik kan niet langer wachten om jullie te vertellen dat ik naar San Juan ben geweest om mij te laten dopen. . . ”

Martha voltooit dit jaar haar schoolopleiding en Puruca brengt haar grootmoeder hierheen voor de daarmee gepaard gaande plechtigheid. En wat een feest wordt het! De meeste mensen die erbij zullen zijn zullen in haar slechts een tiener zien zoals de anderen van haar klas. Ik zal iemand zien die enkele van de zwaarste aardse hindernissen die een mens gegeven kunnen worden heeft overwonnen. Ik zal een dochter zien die vroeg waarom zij anders dan anderen was geschapen, en daarna het geloof had om een enorme uitdaging te accepteren. Ik zal een dochter zien die geplaagd en bespot werd, maar die desondanks in haar hart liefde heeft voor iedereen. Ik zal een dochter zien wier geest haar hele familie heeft verrijkt.

Martha's grootmoeder zal haar echte kleindochter voor het eerst zien. Zij zal ook de zendelingen zien als Martha haar zin krijgt. □

**sommige fouten
zijn groot**

**en
sommige
zijn klein**

we zijn gauw geneigd onze eigen fouten als minuscuul te bestempe-
len en die van anderen als astrono-
misch. als dat zo is, moeten we ons
wel bedenken dat er veel mensen
om het leven zijn gekomen als
gevolg van microben, maar weini-
gen door sterren. groot of klein,
het zijn *onze eigen* fouten waarvoor
we ons hebben te verantwoorden,
daarom verdienen die dan ook het
meest van onze aandacht.

July 1979

Mormonad

ALCOHOLISME

Hoop op begrip
en genezing

James R. Goodrich

Kunnen gezinsleden iets
doen als het drinken van
iemand die je lief is
belangrijke banden begint te
vernietigen?

Onlangs is ons gezin naar de kerk geweest in een andere wijk. Wij genoten van de vergaderingen, maar gedurende de activiteiten op het jeugdwerk gebeurde er iets dat ik interessant vond maar mij toch verontrustte.

Toen de kinderen gingen zingen, deelde de zangleidster heel onschuldig snoepjes uit aan ieder kind en zei: „Dit is een zangpil. Als jullie die opgegeten hebben, zullen jullie extra luid en mooi kunnen zingen.” Het werkte ook: het zingen ging geweldig. Maar ik maak mij zorgen over de subtiele les die hierdoor ongewild gegeven werd.

Wij leven in een op medicijnen en drugs geöriënteerde cultuur die vele algemeen gebruikte en misbruikte geneesmiddelen heeft geproduceerd - aspirine, middeltjes tegen verkoudheid en maagzuur, nicotine, marihuana, alcohol, heroïnepillen om ons op te peppen, pillen om ons weer te kalmeren en om al onze problemen op te lossen. De mensen in zulke culturen zijn gaan geloven dat niemand pijn of ongemak hoeft te ondergaan en dat ieder probleem in het leven, zelfs het leren zingen, opgelost kan worden met een paar korrels van het een of ander, een drankje of een pilletje.

Verboden drugs, misbruik van middelen die op doktersvoorschrift verkregen kunnen worden en van middelen die zonder

meer verkocht mogen worden vormen een ernstige bedreiging voor onze gezondheid. Maar het bedwelmende middel dat het grootste probleem vormt is alcohol.

Ouderling Milton R. Hunter vatte het goed samen toen hij zei: „De duivel heeft in de hele geschiedenis van de wereld nog nooit een beter middel gevonden om het geluk van mensen te vernietigen dan drank.” (*Vital Quotations*, van Emerson Roy West, blz. 10.)

Wat heeft dit allemaal te maken met leden van de kerk, die allen aangeraden worden alcohol te vermijden?

Hoewel het percentage leden van de kerk dat drinkt lager is dan van de bevolking in het algemeen, zijn er toch broeders en zusters die het woord van wijsheid niet onderhouden en verkiezen te drinken, dikwijls tot ernstig nadeel van zichzelf en hun gezin.

In mijn werk heb ik vele leden van de kerk ontmoet die in de droevigste omstandigheden verkeerden. Een man met een ernstig drankprobleem vertelde mij: „Ik heb mijn vrouw verloren. Nadat zij mij tevergeefs gesmeekt had ermee te stoppen, heeft zij zich van mij laten scheiden en nu ben ik alleen. Niemand kan meer op mij rekenen - mijn medewerkers op de zaak niet, mijn gezin niet. Ik heb alles verloren.”

Jammer genoeg treden de kwalijke gevolgen van het drinken pas na enige tijd aan de dag, en dat is nu juist het wrede bedrog van alcohol.

Een ander zei: „Zelfs nadat ik twee auto's total-loss had gereden en mijn gezin door mijn drinken in uiterst moeilijk financiële omstandigheden was geraakt, wilde ik nog niet toegeven dat ik te veel dronk en weigerde ik hulp te zoeken.”

Een zuster vertelde in tranen: „Ik ben bang om naar huis te gaan. Mijn man komt herhaaldelijk dronken thuis en ranselt mij of de kinderen af. Hoeveel langer kunnen wij zo blijven leven? Ik houd van hem en wil dat hij beter wordt. Wilt u mij alstublieft helpen?”

Wat is de oplossing? Kunnen vrienden, gezinsleden of iemand anders iets doen als het drinken van iemand die je lief is belangrijke en zinvolle banden begint te vernietigen?

Hoewel er geen enkelvoudig antwoord is op iedere situatie, kan het begrijpen van de volgende beginselen en richtlijnen nuttig zijn.

Aanvankelijk kan iemand alcohol proberen om een van een dozijn verschillende redenen - nieuwsgierigheid, opstandigheid, druk van de groep, beïnvloeding door televisie, radio, tijdschriften, kranten enzovoort. Het proces dat iemand tot een gewoontedrinker maakt omvat echter de volgende stappen:

1. *De persoon ontdekt het tijdelijk genot van het drinken.* Het eerste gevolg van alcohol op het lichaam is gewoonlijk

een gevoel van welbehagen. Het helpt iemand zich te ontspannen, spontaner, ongeremd en vriendelijk te zijn, (althans volgens de drinker zelf). Het is eens wat anders.

Jammer genoeg treden de kwalijke gevolgen van het drinken pas na enige tijd aan de dag, en dat is nu juist het wrede bedrog van alcohol.

2. *De persoon haakt naar het herhaaldelijke genot van het drinken.* Alcohol is een doelmatig middel om iedere keer weer dat tijdelijke genot teweeg te brengen; daarom wordt naar gelegenheden gezocht om te drinken. Naarmate dat het drinken wordt voortgezet zal de persoon misschien ook ontdekken dat pijnlijke gevoelens van, bijvoorbeeld eenzaamheid, afwijzing, angst, ontoereikendheid of mislukking tijdelijk verdwijnen door de verdooving van de alcohol. Daar deze pijnlijke gevoelens terugkomen als men weer nuchter is, wordt de behoefte aan drank nog sterker.

3. *Het lichaam van de drinker gaat aan alcohol wennen.* Na enige tijd merkt men dat men hoe langer hoe meer moet drinken om hetzelfde resultaat te krijgen. Als het zover is kan iemand er openlijk over op gaan scheppen dat hij zo goed tegen alcohol kan.

4. *De drinker wordt afhankelijk van alcohol.* De persoon bereikt nu een punt

waarop hij of zij niet meer kan functioneren zonder alcohol. Niets kan meer afgemaakt worden tenzij er eerst is gedronken.

5. *De drinker begint de negatieve gevolgen te ondervinden.* Wegens de veelvuldige grote hoeveelheden alcohol die nu gedronken worden, beginnen de negatieve gevolgen onvermijdelijk merkbaar te worden. De produktiviteit op het werk wordt minder. De verhoudingen in het gezin beginnen er ernstig onder te lijden. Misschien wordt er een auto total loss gereden, wordt er iets dwaas gezegd of gedaan terwijl men dronken is, wordt men veroordeeld tot een gevangenisstraf of een boete, of echtgenote of kind wordt mishandeld.

6. *De drinker begint zelf geestelijk onder de toestand te lijden.* Door datgene wat hierboven beschreven staat begint de drinker zijn gevoel van eigenwaarde te verliezen, hij begint spijt te krijgen en zich schuldig te voelen en gaat zich intens ongelukkig voelen.

7. *De persoon drinkt nu om de pijn die door het drinken veroorzaakt wordt te ontvluchten.* Helaas hebben zijn vroegere ervaringen met drank hem goed geleerd dat de manier om pijn op te heffen opnieuw drinken is en zo gaat het door. Het slachtoffer is gevangen in een vicieuze cirkel, die hem naar beneden trekt. Wat begon als een gevoel van welbehagen is nu een nachtmerrie van geestelijk lijden gepaard met ernstige lichamelijke reacties als er geen alcohol gedronken wordt. De persoon is dikwijls gedepimeerd, kan aan zelfmoord gaan denken, is wanhopig en ziet geen uitkomst meer. En toch, hoe gek het ook moge klinken, blijft hij of zij aan alcohol, de oorzaak van het probleem, denken, als het enige middel om eraan te ontsnappen.

Hoewel de drinker niet gemakkelijk hulp van wie dan ook aanvaardt, is het bijna onmogelijk voor hem om de vicieuze cirkel waarin hij zich bevindt te doorbreken, tenzij hij hulp krijgt van vrienden, gezinsleden en de Heer.

Jammer genoeg verergeren goedbedoelende en bezorgde gezinsleden, vrienden, werkgevers en anderen dikwijls het probleem.

Neem bijvoorbeeld, het geval van een echtpaar, lid van de kerk, waar ik mee heb gewerkt, John en Susan.

Verscheidene jaren nadat zij getrouwd waren begon John te drinken. Wegens haar liefde voor hem probeerde Susan alles wat zij maar bedenken kon om hem te doen stoppen. Zij verborg zijn drank of zijn portefeuille en probeerde hem weg te houden van drinkende vrienden. Herhaaldelijk als hij dronken thuiskwam praatte zij zijn ongewoon gedrag goed tegenover anderen. Zij belde zijn baas op en maakte verontschuldiging: „John heeft wat griep, denk ik. Ik ben bang dat hij vandaag niet naar zijn werk kan komen.” Zij begon ook tegen de kinderen te liegen door te zeggen: „Papa heeft het moeilijk op zijn werk en is erg gespannen.”

De kinderen hadden al gauw door wat er aan de hand was. Wegens de spanningen thuis brachten zij hun vriendjes niet meer mee, en beschermden zij hun vader door zijn gedrag te verbergen en er verontschuldiging voor te zoeken.

Susan schaamde er zich ook voor om naar de bisschop te gaan. Hoe zou zij hem in vredesnaam kunnen vertellen dat John dronk?

Dit verhaal, of een dat er op lijkt, speelt zich herhaaldelijk af. En een verbazend aantal mensen kan erbij betrokken worden. De bisschop zal misschien beginnen

met het verstrekken van eten en kleding als het gezin geen middelen van bestaan meer heeft. Vrienden op de zaak kunnen net doen alsof het werk wel gedaan wordt of extra verantwoordelijkheden op zich nemen, zodat mannen zoals John hun baan niet verliezen. Werkgevers kunnen slecht werk negeren of de betrokken persoon herhaaldelijk weer een kans geven omdat zij vinden dat het onchriste-

lijk zou zijn om hem te ontslaan: „Wat zou er met zijn gezin gebeuren als ik dat deed?”

Deze dingen doen gewoonlijk meer kwaad dan goed. Zij beschermen de drinker tegen de gevolgen van zijn gedrag en maken het gemakkelijk voor hem om te blijven drinken.

Een van de eerste stappen bij het helpen van gezinnen zoals dat van John en

Op de een of andere manier
moet een drinker de
verantwoordelijkheid voor zijn
negatief gedrag aanvaarden.

Susan, is Susan en de anderen ertoe over te halen die onderdelen van hun steunvend gedrag uit te schakelen die het probleem alleen maar erger maken. Zij moeten leren hoe zij „harde liefde” moeten uitoefenen, dat wil zeggen doen wat er gedaan moet worden, zelfs al doet het pijn, ofwel niet doen voor anderen wat zij zelf behoren te doen.

„Harde liefde” is niet altijd gemakkelijk. Het is niet gemakkelijk om het stilzwijgen te verbreken en een geliefd iemand het hoofd te bieden in een vastberaden geest van liefde en hulpvaardigheid. Het kan erg pijnlijk zijn voor een vrouw om haar man de hele nacht in een stoel te laten zitten, waarin hij na overmatig drankgebruik bewusteloos is geworden en hem de volgende morgen alles zelf op te laten ruimen. Het is moeilijk voor kinderen om tegen hun vrienden te zeggen: „Mama is dronken,” in plaats van te proberen het te verbergen.

En het is moeilijk om altijd zeker van jezelf te zijn als je te doen hebt met iemand die een expert geworden is in het afschuiven van verantwoordelijkheid op anderen. Om te kunnen overleven worden drinkers handige manipulators. John had Susan bijvoorbeeld zó gemanipuleerd dat zij was gaan geloven dat het h aar schuld was dat hij dronk.

Dit had haar pijn gedaan en zij begon het hem hoe langer hoe meer kwalijk te

nemen - totdat zij begreep wat hij eigenlijk aan het doen was. Pas toen men haar duidelijk had gemaakt dat niemand dat een ander een alcoholist kan maken, kon zij haar gevoelens weer de baas worden, waardoor zij in staat was de manipulaties en de bitterheid die er soms het gevolg van zijn te vermijden.

Op de een of andere manier moet een drinker de verantwoordelijkheid voor zijn negatief gedrag aanvaarden (of met andere woorden de gevolgen ervan dragen) voordat hij of zij ertoe gemotiveerd kan worden om te veranderen.

Jammer genoeg zijn het juist de leringen die de heiligen het drinken verbieden die de aanzet geven tot de ontwikkeling van nadelige houdingen tegenover degenen die in de alcoholval lopen. Hardvochtige standpunten, onoordeelkundige veroordeling van de drinker, en misvattingen over alcohol en wat het de mensen aandoet belemmeren dikwijls ons vermogen om te helpen.

Stelt u zich eens voor hoe afgewezen John zich voelde toen hij eens een activiteit van de kerk bijwoonde en een echtpaar dat dichtbij hem zat opstond en ergens anders ging zitten, omdat zij gemerkt hadden dat zijn adem naar alcohol rook. Dit gebeurt niet altijd, natuurlijk, maar wanneer het wel gebeurt, doet het zo iemand als John veel pijn. Hij moet geholpen worden, niet genegeerd.

Ik heb ontdekt dat wij de
ander kunnen helpen als wij
de drinker zien als een
kind van God.

Ik heb ontdekt dat wij de ander kunnen helpen als wij de drinker zien als een kind van God met dezelfde eeuwige waarde als welk ander mens ook, maar iemand die aan een ziekte lijdt en de juiste hulp nodig heeft. Dit is een tijd waarin liefde, belangstelling, en aanvaarding harder nodig zijn dan wanneer ook.

Laten wij Johns ervaringen eens vergelijken met die van een mormoonse tiener, die David heet.

In rechtstreekse opstand tegen zijn vader en om hem te tarten stal David de gezinsauto. Hij liet zich ertoe verleiden om heel hard te rijden, haalde een bocht niet, zodat de auto een paar keer over de kop sloeg, en werd ernstig gewond. Gelukkig waren degenen die bij hem in de wagen zaten slechts licht gewond.

De familie en de leden van de wijk vastten en baden voor Davids herstel. Hij kreeg een speciale zegen van zijn huisonderwijzers en ontving dikwijls bezoek in het ziekenhuis. Zelfs de andere jongelui die in de auto gezeten hadden en hun ouders bezochten hem en spraken hun hoop uit dat hij zou genezen. Hoewel David enigszins invalide bleef en er littekens van overhield, genas hij en dankte iedereen de Heer voor het behoud van zijn leven. David had een ernstige fout begaan, maar hij kreeg de steun die hij nodig had in een moeilijke periode in zijn leven. Johns ervaringen waren heel anders. Toen hij

tenslotte erkende dat hij hulp nodig had en opgenomen werd in een plaatselijk ziekenhuis waar drug- en alcoholverslaafden behandeld werden, bezocht alleen zijn vrouw hem. De leden van de wijk vastten of baden niet voor hem. Hij kreeg geen speciale zegen van het priesterschap en toen hij uit het ziekenhuis kwam waren de mensen terughoudend en onzeker tegenover hem en voelde hij dat zij betwijfelden of hij wel nuchter zou kunnen blijven.

Ik heb geleerd dat zuivere liefde, persoonlijke steun, en extra begrip degenen die van de gevolgen van alcohol te lijden hebben, evenzeer tot zegen kunnen zijn als degenen die andere problemen hebben.

Wat misschien wel het moeilijkst is als men probeert een alcoholist te helpen, is te leren aanvaarden dat hij zo nu en dan weer gaat drinken. Er is tijd nodig voor een algehele genezing en gewoonlijk zijn er inzinkingen en teleurstellingen. Dikwijls is er de grote verleiding om het maar op te geven, te denken dat alle hoop tevergeefs geweest is en alle vooruitgang voor niets was.

Het moeilijkste is om alles in het juiste perspectief te blijven zien, om geestelijk een stap achteruit te doen en het probleem op een afstand te bekijken in plaats van zich geestelijk gevangen te voelen binnen nauwe grenzen en niet te weten

welke kant men op kan gaan. Het gezin moet leren zich te ontspannen, kleine verbeteringen te aanvaarden, waarbij zij blijven hopen dat dit gezinsprobleem overwonnen kan worden en deze hoop met elkaar delen. Natuurlijk moeten zij steeds om goddelijke hulp blijven vragen. De Heer kan ons met een inzicht zegenen dat veel groter is dan het onze, en een groter getuigenis van het evangelie kan ons de kracht geven om vol te houden. Geduld en doorzettingsvermogen zal het gezin helpen na een terugval met liefde te blijven aanmoedigen in plaats van te vernederen en te ontmoedigen.

Dit betekent niet dat wij er altijd in zullen slagen iemand die wij liefhebben te helpen met drinken op te houden. De beginselen blijven echter van toepassing, en als het slachtoffer niet in staat is zijn probleem op te lossen, zal tenminste ons eigen leven verbeterd zijn.

Veel verdriet kan vermeden worden als gezinsleden vroegtijdig hulp zoeken. Het is belangrijk dat allen die er bij betrokken zijn alles leren over alcoholisme, het proces van de verslaving, en de manieren waarop het gezin en anderen zonder het te willen ertoe bijdragen dat de alcoholist blijft drinken.

Voor de niet-drinkende leden van het gezin zijn mogelijke hulpbronnen de huisonderwijzers, de quorumleiders, de bisschop, andere belangstellende priesterschapsleiders, leidsters van de zustershulpvereniging, alsmede leden die vroeger zelf verslaafd geweest zijn.

Voor de drinker zijn er naast de bovengenoemde mensen ook de groep Anonime Alkholisten, speciale behandelingen in ziekenhuizen en de consultatiebureaus voor alcohol en drugs. Het is belangrijk te weten dat in veel gevallen genezing zonder vakkundig geleide programma's

zo goed als onmogelijk is. Hulp voor problemen die ontstaan door alcohol is in de meeste steden te krijgen als de betrokken families erom vragen.

Het toepassen van bovengenoemde richtlijnen, hoewel moeilijk, heeft veel gezinnen geholpen het probleem op een zinvolle wijze aan te pakken en leidde tot een aantal prachtige ervaringen. Iemand een alcoholprobleem te zien overwinnen en een gezin weer herenigd te zien worden is iets wonderbaarlijks.

De uitspraak van de Heer „dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen” en dat onze vreugde groot zal zijn al brengen wij slechts één ziel tot Hem (zie Leer en Verbonden 18:10 en 15), is zeker ook waar voor degenen die aan alcohol verslaafd zijn. Met de hulp des Heren kunnen wij een zegen zijn voor hen, voor wie de drank een probleem is en ze echt hoop geven dat genezing mogelijk is. □

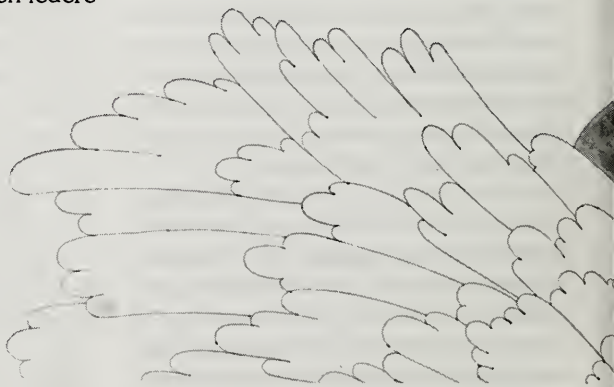
GOEDE BEDOELINGEN

Het was een herfstdag in Wyoming. Het machtige Tetongebirge, dat zich hoog in de blauwe hemel verhief, werd helder weerkaatst in het Jacksonmeer. Het was een adembenemend mooie plek om een avontuurlijke kano-tocht van 158 kilometer te beginnen. Wij waren van plan om de wilde Snake af te varen, een rivier die zijn naam eer aandeed en zich als een slang door een woest land slingert waar veel wilde dieren leven. Wij zouden weinig wegen tegenkomen en slechts zo nu en dan een bospad zien.

De spanning was groot en de harten leken wel iets sneller te kloppen toen de negentien vaders die allen leiding gaven in de scouting, en hun zestienjarige zoons langs de oever van de rivier stonden te wachten om met hun kano's van wal te steken.

Twee gebruiinde, stevige negentienjarige jongemannen, die de rivier goed kenden zouden onze gidsen zijn, de ene aan het hoofd van de groep en de andere als hekkesluiter. Iedere aanwijzing en iedere

waarschuwing die zij ons gaven werd met open oren aangehoord in de hoop zoveel mogelijk te weten te komen. Hun waarschuwing voor draaikolken, die een kano met inzittenden naar beneden konden trekken, veroorzaakte wat bezorgdheid. Daarna werd ons verteld hoe wij wild water moesten benaderen en doorvaren. Hun belangrijkste aanwijzing was echter: „Wat je ook doet, breng je kano nooit uit zijn evenwicht.” Wij besloten, en hadden ook echt de bedoeling, alles te doen wat de gidsen ons hadden verteld. Wij zouden gelijkmatig aan beide kanten paddelen; wij zouden de hele tijd op onze knieën blijven om gemakkelijk te kunnen bewegen en de kano in evenwicht te houden. Als verantwoordelijke leider begon ik wat twijfels te trekken terwijl ik luisterde naar de veiligheidsmaatregelen waarover de gidsen spraken. Een nieuwsbericht van enkele dagen geleden over een vader die

ZIJN NIET GENOEG

Ouderling Rex C. Reeve

uit zijn kano gevallen was en met zijn hoofd tegen een rots geslagen was flitste door mijn hoofd. De man was verdronken voordat men hem eruit had kunnen halen, hoewel hij zijn reddingsvest droeg. De gids duwde handig zijn kano in het water en ging zonder enige moeite de rivier op. Op hun beurt volgden alle

andere kano's met vader en zoon op hun plaats. Het was een prachtige dag - de frisse, schone lucht was opwekkend; de heldere, blauwe hemel met hier en daar een donzige witte wolk, verhoogde de schoonheid van de omgeving. Het water was helder en de rivier stroomde rustig. De sparren en de dennebomen, het gras en de struiken maakten iedere bocht in de rivier weer even schilderachtig. De eerste zestien kilometer waren zo aangenaam, dat bijna alle vrees en bezorgdheid verdwenen.

Toen wij voor ons uit keken konden wij

Geïllustreerd door Lee Shaw

zien dat een andere rivier in de onze stroomde. Wij zagen tekenen van draaikolken, en wij begonnen beter op te letten bij het naderen van de plaats waar de twee rivieren samenkwamen. Plotseling werd er vóór ons opgewonden geroepen: „Kijk eens naar die eland!” Ik wilde de eland zien, draaide mij snel om en zag het dier met zijn geweldige gewei nog heel even voordat ik voorover de Snake in-dook.

Het water was koud; de rotsen hard. Ik worstelde om naar de oppervlakte te komen. Duizend gedachten vlogen door mijn hoofd: „Waar is mijn zoon David? Hoe vind ik de kano terug? Zal het mij lukken mijn paddel weer terug te vinden?”

Terwijl ik naar de kant zwom, zag ik Dave die recht voor mij uit naar de oever paddelde. Ik was mijn hoed kwijt en alle zonnebrandolie en mijn zonnebril die in mijn zak had gezeten. Maar ik was blij uit het koude water te kunnen kruipen en weer in de kano te stappen, zodat wij bij de anderen konden blijven.

Daarna hadden ze duizendmaal „Kijk eens, een eland” kunnen roepen, maar wij zouden ons niet omgedraaid hebben. Wij keken strak voor ons uit. Er waren kilometers van stroomversnellingen en wild water, maar wij kwamen er veilig doorheen. Wij keken niet naar rechts of naar links. Bij één stroomversnelling gebeurde het zelfs dat een kano die probeerde er doorheen te komen achterover kantelde. De vader was zwaarder dan zijn zestienjarige zoon en hij zat achterin. Zij waren niet van plan geweest om de kano uit zijn evenwicht te brengen, maar het gebeurde toch en zij werden toch nat. Goede bedoelingen zijn niet genoeg!

De Heer heeft gezegd: „Ik, de Here, ben

gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, hebt gij geen belofte.” (Leer en Verbonden 82:10.)

Inderdaad, alleen maar van plan zijn iets te doen is niet genoeg.

Bij een andere gelegenheid, toen Jozua, ter opvolging van Mozes tot leider van Israël werd aangesteld, gaf de Heer hem de sleutel: „Niemand zal voor u standhouden al de dagen van uw leven; zoals ik met Mozes geweest ben, zal Ik met u zijn; Ik zal u niet begeven en u niet verlaten. . . Alleen, wees zeer sterk en moedig en handel nauwgezet overeenkomstig de gehele wet die mijn knecht Mozes u geboden heeft; wijk daarvan niet af naar rechts noch naar links, opdat gij voorspoedig zijt, overal waar gij gaat.” (Jozua 1:5, 7.)

Jozua werd verteld dat hij overeenkomstig de gehele wet moest handelen.

Bij een andere gelegenheid was het succes van Helamans jeugdige soldaten aan hetzelfde te danken.

„Ja, en zij gehoorzaamden en voerden ieder bevel nauwkeurig uit; ja, en hun geschiedde naar hun geloof.” (Alma 57:21.)

Zij „voerden ieder bevel nauwkeurig uit”. De sleutel tot hun succes was volslagen gehoorzaamheid. Ja, als wij gebruik willen maken van de krachten des hemels, zijn goede bedoelingen niet genoeg. Wij moeten ieder gebod nauwkeurig gehoorzamen. Vergeet de volgende woorden des Heren niet:

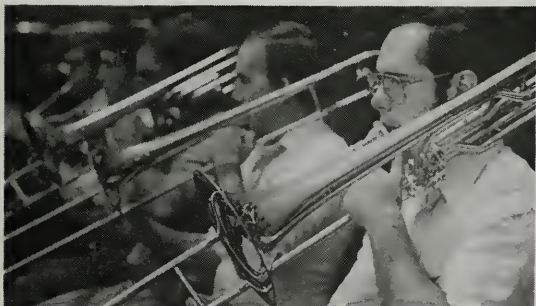
„Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, hebt gij geen belofte.” (Leer en Verbonden 82:10.)

Wij moeten de wet werkelijk gehoorzamen; goede bedoelingen zijn niet genoeg!

□

LIEFELIJKE HARMONIE

Kathleen Lubeck

Als de muziek aanvangt beginnen ook de voeten de maat te slaan, de hoofden op en neer te gaan, en kinderen op hun stoelen met het ritme mee te bewegen; de muziek verwarmt de zaal en brengt de mensen naar werelden die alleen in de verbeelding bestaan. Het concert is te vlug afgelopen; de aanwezigen roepen, fluiten; men hoort „Bravo”

en „Bis” en de groep speelt nog een paar nummers.

Of het Mormoons Jeugd Symfonie Orkest met koor marsen speelt, discomuziek, romantische potpourri's van populaire volksliedjes of het vredige „De Heer is mijn Herder”, het heeft altijd een bijzondere, betoverende invloed op het gehoor. Dit wordt gedeeltelijk veroor-

zaakt door de muziek zelf, maar nog meer door wat er door middel van de muziek verteld wordt. Dit is geen gewone groep musici, en het publiek heeft dat gauw door.

„Ik heb het Filharmonisch Orkest van New York en het Chicago Symfonie Orkest dit stuk horen spelen, maar ik heb er nooit eerder naar geluisterd met tranen in mijn ogen. Kunt u mij vertellen waarom?” vroeg een lid van een congres voor muziekleraren die het Mormoons Jeugd Orkest net de „Pijnbomen van Rome” van de Italiaanse componist Respighi had horen spelen.

„De jonge mensen in die groep zijn niet alleen goede musici, zij stralen goedheid uit,” zei een niet-lid tijdens een concert in Californië. „Ik zou wel eens willen weten, wat voor mensen dit zijn.”

Wel, het zijn jongelui die rechten of medicijnen studeren, jongelui die nog op school zitten, bankbedienden, elektri-

ciëns, tuinders, onderwijzers, drukkers, accountants, en vele andere jonge mensen tussen de zestien en dertig jaar. Sommigen zijn niet getrouwd, anderen wel, en alle 375 zijn hele goede musici. En wat het belangrijkste is, zij willen allemaal hun getuigenis geven door de muziek die zij spelen.

„Wanneer je bij het orkest komt, weet je dat de muziek het enige motief is,” zei Kevin Call, eerste violist, die verschillende malen een solo speelde met de groep in de Tabernakel. „De reden dat ik lid van het orkest geworden ben, is dat ik mijn muziek als zendingswerktuig wil gebruiken.”

Janice Call, die in het koor zingt, is het daarmee eens. „Als je een goede voorstelling gegeven hebt, kun je de Geest zo duidelijk voelen. Je weet dat je je talenten voor een goed doel hebt ontwikkeld, dat je voor een bepaald doel deel uitmaakt van de groep, en wel om mensen dichter bij de Heer te brengen.”

„Het is moeilijk om het heerlijke gevoel dat je hebt als je een concert geeft, te beschrijven,” zegt Kathy Broadbent, die drie zusters heeft die ook meezongen met het Mormoonse Jeugd Orkest. „Ik denk dat de enige manier om het te beschrijven is dat ik gewoon van mijn Hemelse Vader houd en zo'n warm gevoel van binnen heb, omdat ik weet dat ik iets voor Hem kan doen en de talenten gebruik die Hij mij gegeven heeft. Wij beïnvloeden mensen door onze muziek en ik geloof dat dat is wat Hij van ons verlangt.”

Het is moeilijk om de invloed van de groep te bepalen. Er komen veel brieven binnen op het kantoor van het orkest waarin gevraagd wordt wat die groep zo bijzonder maakt en waarin om meer inlichtingen over de kerk gevraagd wordt. En de indruk die de groep geeft van de

mormoonse kerk kan alleen maar gemeenten worden door veranderde houdingen tegenover de kerk - en de bekeerlingen. Een vrouw die gevraagd was nooit meer thuis te komen nadat zij lid van de kerk geworden was, haalde haar moeder ertoe over een van de concerten bij te wonen. De houding van de moeder tegenover de kerk veranderde helemaal. „Ik mag nu weer thuis komen,” zei de dochter. Een man die de kerk al drie jaar aan het onderzoeken was besloot lid te worden nadat hij het Mormoons Jeugd Orkest had gehoord in Sacramento (Californië). Een ander echtpaar uit Modesto (Californië), vertelde dat zij zó onder de indruk geweest waren van de sfeer tijdens de twee concerten die zij bijgewoond hadden, dat zij besloten hadden lid te worden van de kerk.

Ook internationaal spreekt de groep aan. Een speciale kerstvoorstelling van het Mormoons Jeugd Orkest was het eerste mormoonse programma dat in Frankrijk ooit werd toegelaten, en na de eerste televisieshow werd er om nog drie programma's gevraagd. Een deel van het programma dat op de Noorse televisie getoond werd opende ontelbare deuren die vroeger gesloten waren geweest voor de zendingen in Noorwegen. Het speciale programma dat ter gelegenheid van het tweehonderdjarig bestaan op 4 juli in de Verenigde Staten uitgezonden werd, kreeg de derde plaats van alle uitzendingen in het hele land en bracht een rijk man uit New York ertoe om aan te bieden de hele groep op zijn kosten een tournee door Rusland te laten maken. En de verhalen over hoe de groep mensen

beïnvloedt en het zendingswerk helpt blijven binnenkomen.

„Alleen al met ons wekelijks radioprogramma kunnen wij 144 miljoen mensen in de Verenigde Staten, Canada en Europa bereiken,” zei Robert Bowden, dirigent van de groep. „Bovendien geven wij ieder jaar twintig concerten en gewoonlijk één of twee televisievoorstellingen. Voor één van deze hebben wij zelfs net een regionale onderscheiding gekregen.”

Met zulk een druk programma en slechts één repetitie per week, behoren de musici wel toegewijd te zijn. Dat is een van de redenen waarom lid zijn van het Mormons Jeugd Orkest als een kerkelijke roeping wordt beschouwd.

„Ons orkest is geen gezelligheidsorganisatie maar een werkorganisatie,” zei broeder Bowden. „Ik vertel de jongelui die in het orkest opgenomen willen worden, dat als zij dit voor de gezelligheid willen doen, zij op de verkeerde plaats zitten. Wij werken voor de kerk en het zendingsprogramma.

Dikwijls hebben wij op de ene zaterdagmorgen een repetitie en wordt de muziek de daaropvolgende zaterdag al op de plaat opgenomen. Men heeft daarvoor topmusici en topzangers nodig, die ook goed muziek kunnen lezen. Ik verbaas mij over wat deze groep kan. Zij weten dat zij de Heer dienen, en zij willen daarom alles zo vakkundig mogelijk doen.”

Als de groep op tournee is, wordt er alles

van hen gevergd. Gewoonlijk is er minstens één voorstelling per dag, en met het reizen, het in de rij staan om voedsel te krijgen en weinig slaap, kan het een erg vermoeiende ervaring zijn.

„Het zwaarste van de tournee is dat je zo moe wordt,” zegt Linda Taylor, een van de alten. „Er is eigenlijk geen tijd om je eens te ontspannen. Maar als je optreedt vallen alle bezwaren weg. Iedere keer dat ik ‚Ik weet dat mijn Verlosser leeft’ zing, krijg ik er weer kippevel van.”

De maaltijden worden dikwijls verzorgd in de recreatiezalen van de wijken of door gastgezinnen, of de leden van de groep zorgen zelf voor hun eten in de steden die zij bezoeken. „Je kunt niet zo maar een restaurant binnenlopen met zeven bussen vol mensen,” zegt Ray Furgeson, president van de groep. „Er is veel planning voor nodig, lang voor ons vertrek.”

Logeren bij gastgezinnen is een van de hoogpunten van een tournee. „Ik vind het bezoeken van de bezienswaardigheden in een stad fijn, maar wat mij betreft is het fijnste het logeren bij leden van de kerk,” zegt de tenor Jim Lamoreaux.

„Zij verwelkomen je alsof je een van hun kinderen bent en doen alles wat ze kunnen. Als je dan weer weggaat is het net of je ze je hele leven gekend hebt.”

Als het orkest op tournee is schept het dezelfde betoverende sfeer als wanneer het thuis optreedt. Aan het eind van hun tournee door Californië verleden zomer spraken de zeven buschauffeurs (sommigen waren lid, anderen niet), de groep toe. „Wij willen jullie bedanken voor het voorrecht om met jullie mee te mogen reizen,” zei hun woordvoerder. „Wij hebben genoeg rozen voor de meisjes, alleen maar om jullie te bedanken dat jullie zo’n fijne groep zijn.” En toen werden er 14

dozijn rozen uitgedeeld aan de jonge vrouwen.

„Muziek is een zeer grote macht,” zegt broeder Bowden. „Hoe dikwijls bent u niet naar de kerk gegaan en kreeg u tranen in uw ogen bij een muzikale bijdrage of lofzang? Muziek kan een grote macht zijn in dienst van onze Hemelse Vader, hoewel sommige muziek een macht ten gunste van de duivel kan zijn. Je moet voorzichtig zijn met hoe je muziek gebruikt.

Deze jonge mensen hebben bepaald hoe zij hun talenten zullen gebruiken, en hebben de geest van wat zij aan het doen zijn te pakken gekregen. Zij kunnen een stuk muziek nemen en er meer mee doen dan ik ooit verwacht zou hebben, omdat zij de geest bezitten van wat er aan de gang is. Je kunt het aan het publiek merken - doodse stilte - en dan besef je dat de mensen de muziek aanvoelen en denken: ‚Geweldig, luister daar eens naar!’ Het is een heerlijk iets om daar deel van uit te maken.”

En ongetwijfeld zou ieder lid van de groep het daarmee eens zijn. Dat is de reden waarom sommigen het niet erg vinden om anderhalf jaar lang op de wachtlijst te staan om er bij te kunnen komen. Of waarom zij allen hun zaterdagmorgen opofferen voor de repetities terwijl zij hadden kunnen gaan skiën.

„Als ik denk aan het geluk dat het spelen met het Mormoons Jeugd Orkest mij en de mensen die ernaar luisteren gebracht heeft en welk een zegen het voor mij is het voorrecht te hebben om in het orkest te mogen spelen, dan vult mijn hele hart zich met grote vreugde. Voor mij is op dat pad lopen een stap in de richting van de hemel,” zegt de slagwerker Steve Duncan. „Het offer en de lange uren zijn het waard.” □

L.D.S. CHURCH
TRANSLATION SERVICES DEPT.
LIBRARY

MAY 10 1982